

*Credința
,
ți-e
avutul*

NEVILLE

**CREDINȚA OMULUI ÎN
DUMNEZEU E MĂSURATĂ DE
ÎNCREDEREA LUI ÎN SINE
ÎNSUȘI**

Credința ți-e avutul

NEVILLE

[Titlu original: „Your Faith Is Your Fortune”, 1941]

De același autor

LA PORUNCA TA – AT YOUR COMMAND
PUTEREA CONȘTIINȚEI – THE POWER OF AWARENESS
IMAGINAȚIE TREZITĂ – AWAKENED IMAGINATION
LEGEA ȘI FĂGĂDUINȚA – THE LAW AND THE PROMISE
SĂDITUL ȘI CULESUL – SEEDTIME AND HARVEST
LIBERTATE PENTRU TOȚI – FREEDOM FOR ALL*
TRĂIREA LĂUNTRICĂ E SECRETUL – FEELING IS THE SECRET*
RUGĂCIUNEA, ARTA DE A CREDE – PRAYER, THE ART OF BELIEVING*
DIN AFARA ACESTEI LUMI – OUT OF THIS WORLD*
ÎNVIEREA – RESURRECTION*

*Aceste cinci cărți sunt incluse într-un
volum intitulat ÎNVIEREA

CUPRINS

1. Înainte de a fi fost Avraam 4
 2. Vei hotărî 5
 3. Principiul Adevărului 7
 4. Pe Cine căutați? 10
 5. Cine SUNT EU? 13
 6. EU SUNT EL 16
 7. Facă-se voia Ta 19
 8. Nici un alt dumnezeu 21
 9. Piatra de temelie 22
 10. Celui ce are 23
 11. Crăciunul 24
 12. Răstignirea și Învierea 26
 13. Presările interioare 28
 14. Circumcizia 30
 15. Interval de timp 31
 16. Trinitatea 33
 17. Rugăciunea 34
 18. Cei doisprezece ucenici 35
 19. Lumină lichidă 39
 20. Suflarea vieții 40
 21. Daniel în groapa leilor 41
 22. Pescuitul 42
 23. Fii urechi ce aud 43
 24. Clarviziunea – „Contele de Monte Cristo” 45
 25. Psalmul douăzeci și trei/Douăzeci și doi 47
 26. Ghetsimani 49
 27. O formulă pentru victorie 51
- Scurtă biografie 52

ÎNAINTE DE A FI FOST AVRAAM

Adevărat, adevărat zic vouă: EU SUNT mai înainte de a fi fost Avraam. – Ioan 8:58

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” [Ioan 1:1].

La început era necondiționata *conștiință de a fi* a ființei, și necondiționata *conștiință de a fi* a devenit condiționată imaginându-se a fi ceva, și necondiționata *conștiință de a fi* a devenit ceea ce s-a imaginat a fi; astfel a început creația.

Prin această lege – mai întâi concepând, apoi devenind ce s-a conceput – toate lucrurile au ieșit din Nimic; și fără această secvență nu e nimic făcut din ceea ce e făcut.

Înainte să fi fost Avraam, sau lumea, EU SUNT. Când timpul va înceta a mai fi – EU SUNT. EU SUNT *conștiința fără formă de a fi* concepându-mă pe mine *a fi om*. Prin nesfârșita lege a ființei sunt silit să fiu și să exprim tot ceea ce mă cred a fi.

EU SUNT eternul Nimic ce conține în sinele meu fără formă putința de a fi toate lucrurile. EU SUNT ceea în ce toate concepțiile mele despre mine trăiesc și mișcă și își au ființa lor și se separă de ceea ce ele nu sunt.

Sălășluiesc în fiecare concepție despre mine; din acest înlăuntru, caut veșnic să transcend tuturor concepțiilor despre mine. Prin însăși legea ființei mele, transcend concepțiilor mele despre mine, numai crezându-mă a fi ceea ce transcende.

EU SUNT *Legea Ființei* și în afară de MINE nu este lege. EU SUNT cel ce EU SUNT.

VEI HOTĂRI

*[Când te vei hotărî să faci un lucru, lucrul îl vei izbui
și lumina va străluci pe toate drumurile tale. – Iov 22:28]*

*Așa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea;
El nu se întoarce către Mine fără să dea rod,
ci El face voia Mea,
și își îndeplinește rostul lui. – Isaia 55:11*

Omul poate hotărî un lucru și acesta se va întâmpla.

Omul întotdeauna a hotărât ceea ce a apărut în lumea sa. Azi hotărăște ceea ce apare în lumea lui și va continua să facă asta atât timp cât omul e conștient de a fi om.

Nimic nu a apărut vreodată în lumea lui fără ca omul să fi hotărât că trebuie să apară. Poți nega asta; dar încearcă atât cât vrei și contrariul nu-l poți dovedi, întrucât această „hotărâre” se bazează pe un principiu neschimbător. Omul nu poruncește lucrurilor să apară prin cuvintele sale care sunt, mai degrabă, o mărturisire a îndoielilor și temerilor sale. **Hotărârea se face întotdeauna în conștientă.**

Fiecare om exprimă automat ceea ce e el *conștient a fi*. Fără efort sau a folosi cuvinte, în fiecare moment din timp, omul se poruncește a fi și a avea ceea ce e el conștient a fi și a avea.

Acest neschimbător principiu al expresiei este dramatizat în toate bibliile lumii. Scriitorii cărților noastre sacre erau mistici iluminați, foști maeștri în arta psihologiei. Spunând povestea sufletului, ei personificau acest principiu impersonal în forma unui document istoric atât pentru a-l păstra cât și pentru a-l ascunde de ochii neinițiaților.

Astăzi, cei cărora le-a fost încredințată această mare comoară, anume, clerurile lumii, au uitat că bibliile sunt drame psihologice ce reprezintă conștiința omului; în oarba lor uitare, ei își învață acum adepții să le venereze personajele ca bărbați și femei care au trăit în realitate, în timp și spațiu.

Când omul vede Biblia ca pe o măreață dramă psihologică, cu toate personajele și actorii drept calități și atribute personificate ale conștiinței sale, atunci – și numai atunci – Biblia își va revela lui lumina simbologiei sale. Acest principiu impersonal al vieții care face toate lucrurile este personificat ca Dumnezeu. Acest Domn Dumnezeu, creator al cerurilor și pământului, este descoperit a fi *conștiința de a fi* a omului. Dacă omul ar fi mai puțin constrâns de ortodoxie și un observator mai intuitiv, el n-ar putea să nu înțeleagă, citind Biblia, că de sute de ori se revelează *conștiința de a fi* în această operă literară.

Să numim câteva: **„EU SUNT m-a trimis la voi”** [Ieșirea/Exodul 3:14]. **„Stai neclintit și cunoaște că EU SUNT Dumnezeu *finăla-Mă-voi pe pământ*”**, Psalm 45:10]. **„EU SUNT Domnul și nu e alt dumnezeu”** [„EU SUNT Domnul și nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins fără ca tu să Mă cunoști. Ca să se știe de la răsărit și până la apus că nu este nimic afară de Mine! EU SUNT Domnul și nimeni altul! Eu întocmesc lumina și dau chip întunericului, Eu fac pacea și nasc răul: EU SUNT Domnul Care fac toate acestea”, Isaia 45:5; **„EU SUNT Domnul Dumnezeuul vostru și nu este altul afară de Mine”**, Ioel/Ioel 2:27]. **„EU SUNT Păstorul”** [„EU SUNT Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale”, Ioan 10:11; „Eu sunt păstorul cel bun și cunosc pe ale Mele și ale Mele Mă cunosc pe Mine”, Ioan 10:14;]. **„EU SUNT Ușa”** [„EU SUNT Ușa; de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla”, Ioan 10:9; „Adevărat, adevărat, vă spun că EU SUNT ușa oilor”, Ioan 10:7]. **„EU SUNT Învierea și Viața”** [Ioan 11:25]. **„EU SUNT Calea”** [„EU SUNT Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine”, Ioan 14:6]. **„EU SUNT Începutul și Sfârșitul”** [„EU SUNT Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul”, Apocalipsa 22:13; „EU SUNT Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul”, Apocalipsa 1:8].

EU SUNT; *conștiința necondiționată de a fi* este revelată ca Domn și Făcător al fiecărei stări a ființei. Dacă omul ar renunța la credința sa într-un Dumnezeu separat de el însuși și ar recunoaște *conștiința de a fi* ca fiind Dumnezeu (această conștiință se făurește pe sine după asemănarea și chipul concepției sale de sine), el și-ar transforma lumea dintr-un deșert steril într-o câmpie pe propriul său plac.

În ziua în care face asta, omul va ști că el și Tatăl său sunt una, dar Tatăl său e mai mare decât el. Va ști că propria lui *conștiință de a fi* este una cu ceea ce el e *conștient a fi*, dar *conștiința lui necondiționată de a fi* este mai mare decât starea lui condiționată sau concepția lui despre sine.

Când omul își descoperă *conștiința de a fi* ca fiind puterea impersonală de expresie, putere care se personifică etern în concepțiile lui despre sine, își va asuma și însuși acea stare de conștientă pe care dorește să o exprime; făcând asta, va deveni acea stare în expresie.

„*Vei hotărî să faci un lucru, și lucrul îl vei izbuti*” poate fi acum spus în acest fel: vei deveni conștient a fi sau a avea un lucru și vei exprima sau avea ceea ce ești conștient a fi.

Legea conștienței este singura lege a expresiei.

„EU SUNT calea”. „EU SUNT învierea”.

Conștiența este calea, ca și puterea care învie tot ceea ce omul va fi vreodată conștient a fi.

Întoarce-te de la orbirea omului neinițiat care încearcă să exprime și să aibă acele calități și lucruri de care el nu este conștient a fi și a le avea; și fii ca misticul iluminat care hotărăște de la bazele acestei legi neschimbătoare. Revendică-te conștient a fi ceea ce cauți; asumă-ți conștiența a ceea ce vezi și vei cunoaște și tu condiția adevăratului mistic, după cum urmează:

Am devenit conștient a fi acel lucru. Încă sunt conștient a fi acel lucru. Și voi continua să fiu conștient de a fi acel lucru până ce acel lucru de care sunt conștient a fi este exprimat pe deplin.

Da, voi hotărî un lucru și lucrul îl voi izbuti.

PRINCIPIUL ADEVĂRULUI

*Veți cunoaște Adevărul, iar Adevărul
vă va face liberi. – Ioan 8:32*

„Veți cunoaște Adevărul, iar adevărul vă va face liberi”.

Adevărul care-l eliberează pe om este cunoașterea că propria lui *conștiință* este învierea și viața, că propria lui *conștiință* atât învie cât și dă viață la tot ce e el conștient a fi. În afara conștiinței, nu e nici înviere, nici viață.

Când omul renunță la credința sa într-un Dumnezeu în afara lui și începe să își recunoască propria *conștiință de a fi* ca fiind Dumnezeu, așa cum au făcut Iisus și prorocii, el își va transforma lumea realizând că, „Eu și Tatăl Meu Una suntem” [Ioan 10:30], dar „Tatăl este mai mare decât Mine” [Ioan 14:28]. El va ști că propria lui *conștiință* este Dumnezeu și ceea ce e el conștient a fi este „Fiul”, care aduce mărturie lui Dumnezeu, „Tatăl”.

Creatorul și creația sunt una, dar Creatorul e mai presus decât creația, concepția sa. Înainte să fi fost Avraam, EU SUNT. Da, am fost *conștient de a fi* înainte de a fi devenit *conștient de a fi om*, și în acea zi în care voi înceta de a fi conștient de a fi om tot voi fi conștient de a fi.

Conștiința de a fi nu depinde de *a fi ceva*. A precedat toate concepțiile de sine și va fi atunci când toate concepțiile de sine vor înceta să mai fie. „EU SUNT începutul și sfârșitul”. Adică, toate lucrurile sau concepțiile despre mine încep și se sfârșesc în mine, dar EU, conștiința fără formă, rămân pentru totdeauna.

Iisus a descoperit acest mare adevăr și S-a declarat pe Sine ca fiind una cu Dumnezeu, nu cu Dumnezeul pe care l-a născocit omul, pentru că El nu a recunoscut niciodată un asemenea Dumnezeu. Iisus L-a găsit pe Dumnezeu ca fiind conștiința Lui de a fi și astfel a spus omului că Împărăția lui Dumnezeu și a Cerurilor era înăuntru [Luca 17:21,23].

Când s-a consemnat că Iisus a părăsit lumea și S-a dus la Tatăl Său [„S-a înălțat la cer”, Marcu 16:19, Luca 24:51], se spune pur și simplu că S-a întors atenția de la lumea simțurilor și S-a înălțat în conștiință până la nivelul pe care dorea să-l exprime. Acolo a rămas până ce a devenit una cu acea conștiință la care S-a înălțat. Când S-a întors la lumea omului, El putea să acționeze cu siguranța clară a ceea ce era El conștient a fi, o stare a conștiinței pe care nimeni în afara de El nu o simțea, sau nu știa că o are. Omul necunoscător al acestei legi veșnice a expresiei privește la astfel de întâmplări ca la miracole.

A te înălța în conștiință până la nivelul lucrului dorit și a rămâne acolo până ce acel nivel devine natura ta este calea tuturor miracolelor aparente. „Iar Eu, când Mă voi înălța, voi trage toți oamenii la Mine” [„Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine”, Ioan 12:32]. **Dacă m-aș înălța în conștiință la natura lucrului dorit, voi trage manifestarea acelei dorințe la mine.**

„Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl [Care M-a trimis”, Ioan 6:44] și „Eu și Tatăl Meu Una suntem” [Ioan 10:30]. Conștiința mea este Tatăl care trage manifestarea vieții la mine. Natura manifestării este determinată de starea de conștiință în care sălășluiesc. Întotdeauna trag în lumea mea ceea ce sunt conștient a fi.

Dacă ești nemulțumit cu actuala ta expresie a vieții, atunci trebuie să te naști din nou [sau, „de sus”, Ioan 3:7]. Renașterea este părăsirea acelui nivel cu care ești nemulțumit și înălțarea la acel nivel al conștiinței pe care dorești să-l exprimi și să-l ai.

Nu poți servi la doi stăpâni [Matei 6:24, Luca 16:13] sau stări de conștiință opuse în același timp. Luându-ți atenția de la o stare și îndreptându-ți-o spre alta, mori celei din care ți-o iei și trăiești și o exprimi pe cea cu care ești unit.

Omul nu poate înțelege cum ar fi posibil să exprime ceea ce dorește a fi prin atât de simpla lege a atingerii conștiinței lucrului dorit. Motivul acestei lipse de credință din partea omului este acela că el privește la starea dorită prin conștiința limitărilor sale actuale. Așa că, lui îi pare, firește, imposibil de îndeplinit.

Unul dintre primele lucruri pe care omul trebuie să le realizeze este acela că e imposibil, în lucrul cu această lege spirituală a conștiinței, să pui vin nou în burdufuri vechi sau petice noi la haine vechi [*Matei 9:16,17; Marcu 2:21,22; Luca 5:36-39*]. Adică, nu poți lua nicio parte din actuala ta conștiință în noua stare. Fiindcă starea căutată e completă în sine și nu are nevoie de petice. Fiecare nivel de conștiință se exprimă pe sine automat.

A te înălța la nivelul oricărei stări înseamnă a deveni automat acea stare în expresie. Dar, pentru a te înălța la nivelul pe care nu îl exprimi acum, trebuie să te lepezi de conștiința cu care te identifici acum. Până ce actuala ta conștiință nu e lepădată, nu vei fi capabil să te înalți la alt nivel. Nu te descuraja. Această renunțare la actuala ta identitate nu e atât de dificilă precum pare a fi. Invitația scripturilor, „Mai bine să plecăm din trup și să petrecem la Domnul” [*2Corinteni 5:8, 1Corinteni 5:3, Coloseni 2:5*], nu e oferită celor puțini; e o chemare largă a întregii omeniri. Trupul din care ești îndemnat să evadezi este actuala ta concepție despre tine cu toate limitările sale, pe când Domnul cu care vei petrece este conștiința ta de a fi.

Pentru a îndeplini această aparent imposibilă faptă de vitejie, îți îndepărtezi atenția de la problema ta și o îndrepti spre starea de doar *a fi*. Îți spui în tăcere dar cu convingere, „EU SUNT”. Nu condiționează această conștiință, ci continuă să declari în tăcere, „EU SUNT – EU SUNT”. Simte pur și simplu că ești fără chip și fără formă și continuă să faci asta până ce te simți plutind.

„Plutind” este o stare psihologică ce neagă complet fizicul. Prin practica relaxării și refuzând voit să reacționezi la impresii senzoriale, este posibil să dezvolți o stare de conștiință a receptivității pure. Este o surprinzător de ușoară realizare. În această stare de completă detașare, o anume singularitate a gândului precis poate fi gravată profund pe conștiința ta nemodificată. Starea aceasta a conștiinței e necesară pentru meditația autentică.

Această minunată experiență de înălțare și plutire este semnalul că ești absent din trup sau problemă și ești acum în prezența Domnului; în starea aceasta extinsă nu ești conștient a fi altceva decât EU SUNT – EU SUNT; ești numai conștient de a fi.

Când această stare de expansiune este obținută, în acest adânc al tău, dă formă noii concepții revendicându-te și simțindu-te a fi ceea ce, înainte de a intra în starea aceasta, doreai să fii. Vei descoperi că în acest adânc fără formă al tău toate lucrurile apar a fi divin de posibile. Orice te simți sincer a fi pe durata acestei stări extinse devine, în timp, expresia ta naturală.

Și a zis Dumnezeu: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape” [*Geneza/Facerea 1:6*]. Da, să fie o tărie sau convingere în mijlocul acestei conștiințe expandate în *a ști și a simți* că EU SUNT acel lucru – lucrul dorit.

Revendicându-te și simțindu-te a fi lucrul dorit, cristalizezi această lumină lichidă fără formă care ești după chipul și asemănarea [*Facerea 1:26*] a ceea ce ești conștient a fi.

Acum, că legea ființei tale ți-a fost revelată, începe, în această zi, să îți schimbi lumea reevaluându-te. Prea îndelung a ținut omul credința că e născut din amărăciune și trebuie să-și dobândească mântuirea prin sudoarea frunții. Dumnezeu e impersonal și nepărtinitor [*Fapte 10:34; Romani 2:11*]. Atâta vreme cât omul continuă să pășească în această credință a amărăciunii, atâta vreme va tot păși într-o lume a amărăciunii și confuziei, fiindcă lumea, în cel mai mic detaliu, e conștiința cristalizată a omului.

În Cartea Numeriilor se consemnează, „[*Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el și tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari.*] Acolo am văzut noi și uriași, [*pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor;*] și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa le păream și noi lor” [*13:33,34*].

Astăzi e ziua, eternul acum, când condițiile lumii au dobândit aparența uriașilor. Șomajul, armatele inamicului, competiția în afaceri etc. sunt uriașii care te fac să te simți a fi o neputincioasă lăcustă.

Ni se spune că eram mai întâi în ochii noștri lăcuste neputincioase și, din cauza acestei concepții despre noi înșine, eram pentru inamici lăcuste neputincioase.

Putem fi pentru alții numai ceea ce suntem pentru noi. Așadar, pe măsură ce ne reevaluăm pe noi înșine și începem să ne simțim a fi uriași, un centru de putere, ne schimbăm automat relația cu uriașii, reducând acești foști monștri la înălțimea lor adevărată, făcându-i să pară a fi neputincioasele lăcuste.

Pavel spunea despre acest principiu, „pentru neamuri [*elini; greci*]” (sau pentru așa-ziii înțelepți ai lumii) este „nebuie”. „Pentru iudei” (sau cei care caută semne, „cer semne”) „sminteală” [*sau, „piatră de poticnire”, 1Corinteni 1:23*]; cu rezultatul că omul mai degrabă continuă să pășească prin întuneric decât să se trezească la realizarea „EU SUNT lumina lumii” [*Matei 5:14; Ioan 8:12*].

Omul a venerat atâta timp imaginile propriilor creații încât, la început, el găsește această revelație drept blasfemie, dar în ziua în care descoperă și acceptă acest principiu ca fundament al vieții sale, în acea zi omul își ucide credința într-un Dumnezeu separat de el însuși.

Povestea trădării lui Iisus în Grădina Ghetsimani este ilustrarea perfectă a descoperirii acestui principiu de către om. Ni se spune că „mulțimi”, înarmate, cu felinare și făclii, îl căutau pe Iisus în întunericul nopții. Pe când întrebau unde era Iisus (mântuirea), vocea a răspuns, „EU SUNT”; la care întreaga mulțime a căzut la pământ. Venindu-și în fire, ei au cerut din nou să li se arate locul de ascunzătoare al Mântuitorului și din nou Mântuitorul a replicat, „*V-am spus că EU SUNT. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă*” [*Ioan 18:8*].

Omul, în întunericul ignoranței omenești, purcede în căutarea Lui Dumnezeu, ajutat de lumina pâlpâitoare a înțelepciunii omenești. Când i se revelează omului că EU SUNT-ul lui, sau *conștiința de a fi* este Mântuitorul lui, șocul este atât de mare încât el cade mental la pământ, căci fiecare credință pe care el a întreținut-o vreodată se prăbușește când el înțelege că numai conștiința lui e singurul Mântuitor. Cunoașterea că EU SUNT-ul lui e Dumnezeu silește omul să lase toate celelalte, fiindcă descoperă că e imposibil să servești la doi dumnezei. Omul nu-și poate accepta *conștiința de a fi* ca Dumnezeu și în același timp să creadă în altă zeitate.

Cu această descoperire, urechea omenească sau auzul omului (înțelegerea) e tăiată de sabia credinței (Petru), pe când auzul autocontrolului său perfect (înțelegerea) este desăvârșit de (Iisus) cunoașterea că EU SUNT e Mântuitor și Domn.

Înainte ca omul să încerce să-și transforme lumea, el trebuie să așeze mai întâi fundația, sau înțelegerea. „EU SUNT Domnul [*și nimeni altul*]”, *Isaia 45:5*. Omul trebuie să știe că propria lui *conștiință de a fi* este Dumnezeu. Până când acest lucru nu e ferm stabilit, astfel încât nicio altă sugestie sau argument înaintat de alții să nu-l zdruncine, el se va găsi întorcându-se la robia fostelor sale credințe. „Căci dacă nu credeți că EU SUNT [*EL*], veți muri în păcatele voastre” [*Ioan 8:24*]. Dacă omul nu descoperă că propria lui conștiință e cauza fiecărei expresii a vieții sale, va continua să caute cauza confuziei sale în lumea efectelor, și astfel va muri în căutarea lui neroditoare.

„*EU SUNT vița, voi sunteți mlădițele [Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic]*”, *Ioan 15:5*. Conștiința e „vița” și ceea ce ești tu acum conștient a fi reprezintă „mlădițele” pe care le hrănești și le ții vii. Așa cum o mlădiță nu are viață decât dacă este înrădăcinată în viță, la fel lucrurile nu au viață decât dacă tu ești conștient de ele. Așa cum o mlădiță se veștejește și moare dacă seva viței încetează a curge spre ea, așa și lucrurile și calitățile dispar dacă îți iei atenția de la ele, deoarece atenția ta este precum seva vieții care susține expresia vieții tale.

PE CINE CĂUTAȚI?

V-am spus că EU SUNT. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă. – Ioan 18:8

Atunci când le-a spus: EU SUNT, ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ. – Ioan 18:6

Astăzi se vorbește atât de mult despre Maeștri, Frății ale Înțelepților, Adepți și inițiați, încât nenumărați căutători ai adevărului sunt constant induși în eroare de aceste false lumini. Pentru un preț, cei mai mulți dintre acești pseudo-învățători oferă elevilor lor inițieri în mistere, promițându-le îndrumare și direcție. Slăbiciunea omului pentru conducători, precum și obiceiul lui de a venera idoli, îl fac o pradă ușoară a acestor școli și învățători.

Binele tot îi va ajunge pe cei mai mulți dintre elevii aceștia înmatriculați; ei vor descoperi, după ani de așteptare și sacrificii, că au urmat un miraj. Vor deveni deziluzionați de școlile și dascălii lor și această dezamăgire va fi meritat efortul și prețul pe care l-au plătit pentru căutărilor lor neroditoare. Se vor întoarce apoi dinspre venerarea omului și, făcând asta, vor descoperi că ceea ce caută nu e de aflat în alții, fiindcă Împărăția lui Dumnezeu este înăuntru [Luca 17:21]. Descoperirea asta va fi prima lor adevărată inițiere. Lecția învățată va fi aceasta: Există un singur Maestru și acest Maestru e Dumnezeu, EU SUNT-ul din ei înșiși.

„EU SUNT Domnul Dumnezeuul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei”, [Ieșirea/Exodul 20:2; Deuteronomul 5:6]. EU SUNT, conștiința ta, este Domn și Maestru și în afară de conștiința ta nu există niciun alt Domn, nici Maestru. Tu ești Maestru a toate ce vei fi vreodată conștient a fi.

Știi că tu ești, nu? *Știința că tu ești* este Domn și Maestru a ceea ce știi că ești. Ai putea fi complet izolat de către om de ceea ce ești conștient a fi; totuși, în ciuda tuturor piedicilor omenești, ai trage la tine fără efort tot ceea ce ești conștient a fi. Omul care e conștient a fi sărac nu are nevoie de ajutorul nimănui pentru a-și exprima sărăcia. Omul care e conștient a fi bolnav, fie el și izolat în cel mai ermetic-închis anti-bacterii salon din lume, va exprima boala.

Nu există piedică pentru Dumnezeu, căci Dumnezeu e *conștiința ta de a fi*. Indiferent de ceea ce ești conștient a fi, poți și vei exprima fără efort. Încetează să mai cauți venirea Maestrului; El e cu tine mereu.

„EU SUNT cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” [Matei 28:20].

Te vei ști, din când în când, a fi multe lucruri, dar nu e nevoie să fii ceva anume pentru a ști că ești, că exiști. Te poți, dacă dorești astfel, descătușa de corpul pe care-l porți; făcând asta, realizezi că ești o conștiință fără chip, fără formă – și nu dependent de forma care ești în expresie. Vei ști că ești; vei descoperi și că această cunoaștere de a fi este Dumnezeu, Tatăl, care a precedat tot ceea ce te-ai știut vreodată a fi. Înainte ca lumea să fi fost, tu erai conștient a fi și spuneai, astfel, „EU SUNT”, și EU SUNT va fi, după ce toate cele ce te ști a fi vor înceta a fi.

Nu există Maeștri Înălțați. Alungă această superstiție. Tu te vei înălța de la un nivel al conștiinței (maestru) la altul; făcând astfel, manifestezi nivelul la care te-ai înălțat, exprimând această nou-dobândită conștiință.

Conștiința fiind Maestru și Domn, tu ești Maestrul Magician ce conjură ceea ce ești acum conștient a fi. Căci *„Tatăl (conștiința) [...] cheamă la ființă cele ce încă nu sunt [ca și când ar fi]”, Romani 4:17*: lucruri care acum nu sunt văzute vor fi văzute în clipa în care devii conștient a fi ceea ce acum nu se vede.

Această înălțare de la un nivel al conștiinței la altul este singura înălțare pe care o vei experimenta vreodată. Nimeni nu te poate înălța la nivelul pe care-l dorești. Puterea de a te înălța este în tine; este conștiința ta. Îți însușești conștiința nivelului pe care dorești să-l exprimi revendicându-te a exprima acum acel nivel.

Asta e Înălțarea. E fără de limite, fiindcă nu-ți vei secătui niciodată capacitatea de înălțare. Întoarce-te de la superstiția omenească a înălțării, cu credințele ei în maeștri, și descoperă singurul și veșnicul Maestru în tine.

[„Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că] Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume. [Ioan 4:4]. Crede asta. Nu continua în orbire, urmând mirajul măștrilor. Te asigur, căutarea ta se va sfârși numai în dezamăgire.

„De oricine se va lepăda de Mine (*conștiința ta de a fi*) [*înaintea oamenilor*], Mă voi lepăda și Eu [*înaintea Tatălui Meu care este în ceruri*”, Matei 10:33]. „EU SUNT Domnul și nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu” [Isaia 45:5-7; Ioel/Ioel 2:27]. „Stai neclintit și cunoaște că EU SUNT Dumnezeu [*înălța-Mă-voi pe pământ*”, Psalm 45:10]. „„Puneți-Mă și pe Mine la încercare”, [*zice Domnul Savaot,*] „și veți vedea că voi deschide, la dorința voastră, stăvilarele cerului și voi vărsa din belșug binecuvântarea, spre binele vostru” [Maleahi 3:10].

Crezi că EU SUNT e în stare să facă asta? Atunci revendică-ți EUL a fi ceea ce vrei să vezi vărsat din belșug. Revendică-te a fi ceea ce vrei să fii și aceea vei fi. Nu grație măștrilor „voi vărsa binecuvântarea”, ci pentru că m-ai recunoscut pe MINE (pe tine însuși) a fi acel lucru voi vărsa binecuvântarea, pentru că EU SUNT toate lucrurile pentru toți.

Isus nu îngăduia ca nici El Însuși să fie numit Bun Maestru. El știa că e numai unul și Bun Maestru. El Îl știa a fi Tatăl Său din Ceruri, *conștiința de a fi*. „Împărăția lui Dumnezeu” (Bunul) și „Împărăția Cerurilor” sunt înăuntrul vostru [Luca 17:21].

Credința ta în măștri e o mărturisire a robiei tale. Numai robii au măștri (stăpâni). Schimbă-ți concepția despre tine și îți vei transforma, fără ajutorul măștrilor sau al oricui altcuiva, întreaga lume conform concepției tale schimbate despre tine.

Ți se spune în Cartea Numeriilor că era o vreme când oamenii erau în proprii ochi precum lăcustele și, din cauza acestei concepții despre ei înșiși, ei vedeau uriași pe pământ. Asta e la fel de adevărat despre om astăzi, cum a fost în ziua în care s-a consemnat. Concepția omului despre sine însuși e atât de asemănătoare cu cea despre o lăcustă încât el automat face condițiile din jurul său să pară uriașe; în orbirea lui, el strigă după măștri să-l ajute în lupta cu problemele lui uriașe.

Isus încerca să arate omului că mântuirea era în el însuși și îl avertiza să nu-și caute mântuitori în locuri sau oameni. „De va veni careva, spunând, „Privește aici sau dincolo”, crezare să nu-i dai, fiindcă împărăția lui Dumnezeu e înăuntrul tău” [„Și nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”, Luca 17:21].

Isus nu numai că refuza să fie numit Bun Maestru El Însuși, dar i-a avertizat pe cei care-L urmau, „de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bună ziua, să nu-i răspunzi” [Luca 10:4, dar și 4Regi/2Împărați 4:29]. A făcut clar faptul că ei nu trebuie să recunoască nicio autoritate sau superior în afara lui Dumnezeu, Tatăl.

Isus a stabilit identitatea Tatălui ca fiind *conștiința de a fi* a omului. „Eu și Tatăl Meu una suntem” [Ioan 10:30], dar „Tatăl este mai mare decât Mine” [Ioan 14:28]. EU SUNT una cu tot ceea ce sunt conștient a fi. EU SUNT mai mare decât ceea ce sunt conștient a fi. Creatorul e veșnic mai presus decât creația Sa.

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului [*pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”, Ioan 3:14,15].

Șarpele simbolizează actuala concepție de sine a omului, ca vierme al pământului, trăind în sălbăticie confuziei omenești. Așa cum Moise s-a înălțat de la concepția „vierme-al-pământului” de sine pentru a-L descoperi pe Dumnezeu ca fiind *conștiința sa de a fi*, „EU SUNT m-a trimis la voi” [Ieșirea/Exodul 3:14], așa și tu trebuie să te înalți. În ziua în care vei revendica, așa cum a făcut Moise, „EU SUNT Cel Ce SUNT” [Ieșirea/Exodul 3:14], în acea zi, revendicarea ta va înflori în sălbăticie.

Conștiința ta este maestrul magician care conjură toate lucrurile, fiind deja ceea ce el ar conjura. Acest Maestru și Domn care ești tu, poate și chiar face tot ce ești tu conștient a fi să apară în lumea ta.

„Nimeni (nicio manifestare) nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis” [Ioan 6:44], iar „Eu și Tatăl Meu una suntem” [Ioan 10:30].

Tragi constant la tine ceea ce ești conștient a fi. Schimbă-ți concepția despre tine de la cea de rob la cea de Hristos. Nu te sfii să faci această revendicare; numai revendicând, „EU SUNT Hristos”, vei face tu lucrările lui Hristos.

„Lucrările pe care le fac Eu le vei face și tu, și chiar mai mari decât acestea vei face, fiindcă Eu merg la Tatăl” [„Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl”, Ioan 14:12]. „Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu” [Filipeni 2:6]. Iisus știa că oricine va îndrăzni să se revendice pe sine a fi Hristos își va asuma automat capacitățile de a exprima lucrările concepției sale de Hristos. Iisus mai știa și că uzul exclusiv al acestui principiu al expresiei nu I se dăduse numai Lui. S-a referit constant la Tatăl Lui în Ceruri. A afirmat că lucrările Lui vor fi nu numai egale, ci că vor fi întrecute în măreție de omul care va îndrăzni să se convingă pe sine a fi mai măreț decât El (Iisus) se convinsese pe Sine a fi.

Iisus, afirmând că El și Tatăl Său erau una dar că Tatăl Său era mai mare decât El, Și-a arătat conștiința Sa (Tatăl) a fi una cu ceea ce El era conștient a fi. Și-a găsit Sinele, ca Tată sau conștiință, ca fiind mai mare decât ceea ce El, ca Iisus, era conștient a fi. Tu și concepția ta despre tine sunteți una. Tu ești și veșnic vei fi mai mare decât orice concepție vei avea vreodată despre tine.

Omul eșuează în a face lucrările lui Iisus Hristos fiindcă el încearcă să le săvârșească de la nivelul său actual al conștiinței. Nu-ți vei transcende niciodată realizările curente prin trudă și sacrificiu. Nivelul tău actual al conștiinței va fi transcens numai pe măsură ce îți părăsești starea actuală și te înalți la un nivel superior.

Te înalți la un nivel superior al conștiinței luându-ți atenția de la limitările tale actuale și plasând-o pe ceea ce dorești să fii. Nu încerca asta în visarea cu ochii deschiși sau gândind la dorință, ci într-o manieră pozitivă. **Revendică-te a fi lucrul dorit. EU SUNT aceea;** niciun sacrificiu, niciun post, nicio șmecherie omenească. Tot ceea ce se cere din partea ta este să-ți accepți dorința. Dacă îndrăznești să o revendici, o vei exprima.

Meditează asupra următoarelor: „**Nu mă bucur de jertfele oamenilor**” [probabil, „,nu mai aprindeți focul în zadar pe jertfelnicul Meu! Nu simt nici o plăcere pentru voi’, zice Domnul Savaot, ,și nu-Mi sunt plăcute nicidecum prinoasele aduse de mâinile voastre”, Maleahi 1:10]. „[Lucrul acesta se va face] **nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu**” [Zaharia 4:6]. „**Cere și ți se va da**” [Matei 7:7; Matei 21:22; Marcu 11:24; Luca 11:9; Ioan 15:7; Ioan 16:24]. „**Veniți, mâncați și beți fără plată**” [probabil Isaia 55:1].

Lucrările sunt săvârșite. Tot ce ți se cere pentru a îngădui acestor calități să se exprime este revendicarea – EU SUNT acel lucru. Revendică-te a fi ceea ce dorești să fii și vei fi. Expresiile urmează impresiilor, ele nu le preced. Dovada că ești va urma revendicării că ești, nu o precede.

„Lasă tot și vino după Mine” [Matei 8:22; 9:9; Luca 5:27] este o invitație dublă pentru tine. Mai întâi, te invită să te întorci complet de la probleme și, apoi, te cheamă să continui să pășești în revendicarea că ești aceea ce dorești să fii. Nu fi femeia lui Lot, care privește înapoi și devine sărată [Geneza/Facerea 19] sau conservată în trecutul mort. Fii un Lot care nu se uită în urmă, ci își menține viziunea sa fixată pe pământul promis, lucrul dorit.

Fă asta și vei ști că ai găsit Maestrul, Maestrul Magician, făcând nevăzutul văzut prin porunca, „EU SUNT ACELA”.

CINE SUNT EU?

Dar voi cine ziceți că EU SUNT? – Matei 16:15

„EU SUNT Domnul și acesta este Numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea și nici chipurilor cioplite cinstirea Mea.” [Isaia 42:8]. „EU SUNT Domnul Dumnezeu a tot trupul.” [Ieremia 32:27].

Acest EU SUNT din tine, cititorule, această *conștiință*, această *conștiință de a fi*, este Domnul, Dumnezeul a tot trupul. EU SUNT este Cel ce trebuie să vină; încetează să mai aștepți după altul. Atâta timp cât crezi într-un Dumnezeu în afara ta, vei continua să-ți transferi puterea ta de expresie concepțiilor tale, uitând că tu ești cel care le concepe.

Puterea care concepe și lucrul conceput sunt una, dar puterea de a concepe este mai mare decât concepția. Iisus a descoperit acest mărgeț adevăr când a declarat, „Eu și Tatăl Meu una suntem” [Ioan 10:30], dar „Tatăl este mai mare decât Mine” [Ioan 14:28]. Puterea ce se concepe pe sine a fi om este mai mare decât concepția sa. Toate concepțiile sunt limitări ale celui care le concepe.

„Mai înainte ca să se nască Avraam, EU SUNT” [Ioan 8:58]. Înainte ca lumea să fi fost, EU SUNT. Conștiința precedă toate manifestările și este reazemul pe care se sprijină toată manifestarea. Pentru a înlătura manifestările, tot ce ți se cere ție, celui care le-a conceput, este să-ți îndepărtezi atenția de la concepție. În loc de „nu se vede, nu se știe”, de fapt e „nu se știe – nu se mai vede”. Manifestarea va rămâne la vedere numai atâta timp cât îi ia forței cu care cel care a conceput-o – EU SUNT – și a înzestrat-o de la bun-început să se consume. Aceasta se aplică întregii creații, de la infinitezimal de micul electron până la infinit de marele univers.

„Stai neclintit și cunoaște că EU SUNT Dumnezeu [înălța-Mă-voi pe pământ”, Psalm 45:10]. Da, chiar acest EU SUNT, *conștiința ta de a fi*, este Dumnezeu, unicul Dumnezeu. EU SUNT este Domnul – Dumnezeul a toată făptura – toată manifestarea.

Această prezență, conștiința ta neschimbătoare, necondiționată, nu cuprinde nici începutul, nici sfârșitul; limitările există numai în manifestare. Când realizezi că această conștiință este Sinele tău etern, vei ști că, înainte să fi fost Avraam, EU SUNT.

Începe să înțelegi de ce ți se spune, „Mergi și fă și tu asemenea” [Luca 10:37]. Începe acum să te identifici pe tine cu această prezență, *conștiința ta*, ca singura realitate. Toate manifestările numai par a fi; tu, ca om, nu ai altă realitate în afară de ceea ce Sinele tău etern, EU SUNT, se crede a fi.

„Voi cine ziceți că EU SUNT?” [Matei 16:15, Marcu 8:29, Luca 9:20]. Aceasta nu e o întrebare pusă acum două mii de ani. E veșnica întrebare adresată manifestării de către cel care o concepe. Este adevăratul tău sine, *conștiința ta de a fi*, întrebându-te pe tine, actuala sa concepție despre sine, „Cine crezi că e conștiința ta?”

Acest răspuns poate fi definit numai înlăuntrul tău, indiferent de influența altora.

EU SUNT (adevăratul tău sine) nu e interesat de părerea omului. Întregul său interes stă în convingerea ta despre tine. Ce spui despre EU SUNT-ul din tine? Poți răspunde spunând, „EU SUNT Hristos”? Răspunsul sau gradul tău de înțelegere va determina poziția pe care o vei ocupa în viață. Spui sau crezi că ești un om de o anumită rasă, națiune etc.? Chiar crezi asta despre tine? Atunci viața, adevăratul tău sine, va face ca aceste concepții să apară în lumea ta și vei trăi cu ele ca și când ar fi adevărate.

EU SUNT Ușa [Ioan 10:9]; **EU SUNT Calea** [Ioan 14:6]; **EU SUNT Învierea și Viața** [Ioan 11:25]; **Nimeni (nicio manifestare) nu vine la Tatăl decât prin Mine** [Ioan 14:6].

EU SUNT-ul (conștiința ta) este singura ușă prin care orice poate trece în lumea ta.

Încetează să mai cauți semne. Semnele urmează, ele nu preced. Începe să inversezi afirmația „Cred dacă văd” în „Cred și, astfel, văd”. Începe acum să crezi, nu cu oscilanta încredere bazată pe evidențe externe înșelătoare, ci cu o convingere neînfricată bazată pe legea imuabilă că poți fi ceea ce dorești să fii. Vei descoperi că nu ești o victimă a sorții, ci o victimă a credinței (a ta).

Numai printr-o singură ușă poate ceea ce cauți să intre în lumea manifestării. „EU SUNT ușa”. Conștiința ta este ușa, deci trebuie să devii conștient a fi și a avea ceea ce dorești să fii și să ai. Orice încercare de a-ți realiza dorințele pe căi altele decât prin ușa conștiinței te face „un hoț și un tâlhar” [Ioan 10:1] al ție însuși. Orice expresie care nu e simțită nu e firească. Înainte ca orice să apară, Dumnezeu, EU SUNT, se simte pe sine a fi lucrul dorit; și apoi lucrul apare. E înviat; ridicat din nimicnicie.

EU SUNT bogat, sărac, sănătos, bolnav, liber [sau] încătușat erau toate mai întâi impresii sau condiții simțite înainte de a deveni expresii vizibile. Lumea ta este conștiința ta concretizată. Nu pierde vremea încercând să schimbi exteriorul; schimbă „înlăuntrul”, sau impresia; iar „exteriorul”, sau expresia, va avea grijă de sine. Când adevărul acestei afirmații începe să fie înțeles de tine, vei ști că ai găsit cuvântul pierdut sau cheia fiecărei uși. EU SUNT (conștiința ta) este cuvântul magic pierdut care s-a făcut trup în asemănarea a ceea ce ești conștient a fi.

EU SUNT EL. Chiar acum, te umbresc pe tine, cititorule, templul meu viu, cu prezența mea, îmboldind asupra ta o nouă expresie. Dorințele tale sunt cuvintele mele vorbite. Cuvintele mele sunt spirit și sunt adevărate și nu se vor întoarce la mine fără să dea rod, ci vor împlini acolo unde le trimit [„*Așa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să dea rod, ci el face voia Mea și își îndeplinește rostul lui*”, *Isaia 55:11*]. Ele nu sunt ceva ce trebuie lucrat. Sunt veșminte pe care eu, sinele tău fără formă, fără chip, le port. Iată! Eu, înveșmântat în dorința ta, stau la ușă (conștiința ta) și bat. Dacă-mi auzi vocea și-mi deschizi (mă recunoști ca mântuitorul tău), voi intra și voi cina cu tine și tu cu mine [„*Iată, Eu stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine*”, *Apocalipsa 3:20*].

Cum se vor împlini cuvintele mele, dorințele tale, nu e grija ta. Cuvintele mele au un fel de care tu nu știi [*Ioan 4:32*]. Căile lor sunt dincolo de pricepere [„*de nepătruns*”, *Romani 11:33*]. Tot ceea ce ți se cere este să crezi. Crede-ți dorințele a fi veșminte pe care mântuitorul tău le poartă. Credința ta că ești acum ceea ce dorești să fii este dovada acceptării de către tine a darurilor vieții. Ai deschis ușa pentru Domnul tău, înveșmântat în dorința ta, să intre în momentul în care tu stabilești această credință.

„Rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea” [*Marcu 11:24*]. „*De poți crede,*” toate sunt cu putință celui ce crede” [*Marcu 9:23*]. Fă imposibilul posibil prin credința ta; și imposibilul (pentru alții) se va întrupa în lumea ta.

Toți oamenii avuseseră dovada puterii credinței. Credința care mută munții este credința în tine. Nici un om nu are credință în Dumnezeu dacă îi lipsește încrederea în el însuși. Credința ta în Dumnezeu e măsurată de încrederea ta în tine însuși. „Eu și Tatăl Meu una suntem” [*Ioan 10:30*], omul și Dumnezeuul lui una sunt, conștiința și manifestarea sunt una.

„Și a zis Dumnezeu: „Să fie o țărnie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape”” [*Geneza/Facerea 1:6*]. În mijlocul tuturor îndoielilor și părerilor schimbătoare ale altora, să fie o convingere, o fermitate a credinței, și vei vedea pământul uscat; credința ta va apărea. Răsplata este acelaia care îndură până la sfârșit [„*Dar cel ce va răbda până sfârșit, acela se va mântui*”, *Matei 24:13*]. O convingere nu e o convingere dacă poate fi scuturată. Dorința ta va fi ca norii fără ploaie dacă nu crezi.

Conștiința ta necondiționată sau EU SUNT este Fecioara Maria care „nu știa de bărbat” [*Luca 1:34*] și totuși, fără implicarea bărbatului, a conceput și a născut un Fiu. Maria, conștiința necondiționată, a dorit și apoi a devenit conștientă a fi însăși starea condiționată pe care dorea să o exprime și, într-un fel necunoscut de alții, a devenit aceea. Începe și fă la fel; asumă-ți conștiința a ceea ce dorești să fii și tu, la rândul tău, vei da naștere mântuitorului tău. Când se face vestirea, când impulsul sau dorința e deasupra ta, crede-o a fi Cuvântul spus de Dumnezeu căutând întrupare prin tine. Nu vorbi nimănui despre acest lucru sfânt pe care l-ai conceput. Închide secretul în tine și „mărește pe Domnul” [*Luca 1:46*], mărește-ți sau crede-ți dorința a fi mântuitorul tău venind pentru a fi cu tine.

Când această credință este atât de ferm stabilită încât te simți încrezător în rezultate, dorința ta se va întrupa pe sine. Cum se va face asta, nimeni nu știe. Eu, dorința ta, am căi pe care tu nu le știi [„*Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți*”, *Ioan 4:32*]; căile mele sunt de nepătruns [„*cât sunt de nepătrunse căile Lui*”, *Romani 11:33*]. Dorința ta poate fi asemănată cu o sămânță, iar semințele conțin în ele atât puterea cât și planul de auto-expresie. Conștiința ta e pământul. Aceste semințe sunt plantate cu succes numai dacă, după ce te-ai revendicat pe tine a fi și a avea ceea ce dorești, aștepti încrezător rezultate, fără gânduri de nerăbdare.

Dacă aș fi înălțat în conștiință până la naturațea dorinței mele, voi trage automat manifestarea la mine. Conștiința e ușa prin care viața se arată pe sine. Conștiința se concretizează întotdeauna.

A fi conștient de a fi sau a avea orice înseamnă a fi sau a avea ceea ce ești conștient a fi sau a avea. Așadar, înalță-te până la conștiența dorinței tale și o vei vedea exteriorizându-se automat.

Pentru a face asta, trebuie să-ți negi identitatea actuală. „Să te lepezi de sine” [Marcu 8:34]. Negi sau te lepezi de un lucru luându-ți atenția de la el. Pentru a lepăda un lucru, problemă sau ego din conștiență, insiști în Dumnezeu – Dumnezeu fiind EU SUNT.

„Stai neclintit și cunoaște că EU SUNT Dumnezeu [înălța-Mă-voi pe pământ”, Psalm 45:10]. Crede, simte că EU SUNT; cunoaște că acest cunoscător dinlăuntrul tău, conștiința ta de a fi, e Dumnezeu. Închide-ți ochii și simte-te a fi fără chip, fără formă și înfățișare. Abordează această liniștire de parcă ar fi cel mai simplu din lume lucru de făcut. Această atitudine îți va asigura succesul.

Când tot gândul la problemă sau la sine e lepădat din conștiență fiindcă ești acum absorbit sau pierdut în sentimentul de numai „a fi EU SUNT”, atunci începe în această stare fără formă să te simți a fi ceea ce dorești să fii, „EU SUNT Cel Ce SUNT”.

În clipa în care atingi un anumit grad de intensitate, astfel încât chiar te simți a fi o nouă concepție, această nouă simțire sau conștiență e stabilă și, în timpul potrivit, se va personifica în lumea formei. Această nouă percepție se va exprima la fel de firesc cum exprimi tu acum actuala ta identitate. Pentru a exprima calitățile unei conștiențe în mod firesc, trebuie să sălășluiești sau să trăiești în acea conștiență. Atinge-o devenind una cu ea. A simți un lucru intens, și apoi rămânând încrezător că așa este, face ca lucrul simțit să apară în lumea ta. „Voi sta de strajă și mă voi așeza în turnul cel de veghe ca să priveghez” [Habacuc/Avacum 2:1] și voi „privi izbăvirea Domnului” [2Cronici/2Paralipomena 20:17]. **Voi sta ferm în sentimentul meu, convins că așa este, și-mi voi privi dorința apărând.**

„Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din cer” [Ioan 3:27]. Amintește-ți, „cerul” e conștiența ta; Împărăția Cerurilor e înlăuntrul tău. De aceea ești avertizat în privința numirii vreunui om „Tată”; conștiența ta e Tatăl a tot ceea ce ești. Din nou, ți se spune, „să nu întrebați pe nimeni de sănătate pe drum” [Luca 10:4; 4Regi/2Împărați 4:29]. Nu privi la niciun om ca la o autoritate. De ce ai cere omului permisiunea de a exprima, când îți dai seama că lumea ta, în fiecare detaliu, a început în tine și e menținută de tine ca singur centru conceptual?

Întreaga ta lume poate fi asemănată cu spațiul solidificat ce oglindește credințele și acordurile tale, proiectate de o prezență fără formă, fără față – EU SUNT-ul tău. Redu întregul la substanța lui primordială și nimic nu va rămâne în afara ta, o prezență fără dimensiuni, cel care a conceput totul.

Cel care concepe ține de o lege aparte. Concepțiile, sub această lege, nu trebuie măsurate după realizări trecute sau modificate de capacitățile actuale, pentru că, fără a avea gând, concepția se exprimă pe sine într-un mod necunoscut omului.

Cufundă-te tainic înlăuntru și însușește-ți noua conștiență. Simte-te a fi ea, și limitările trecute se vor pierde complet și ușor ca zăpada într-o zi fierbinte de vară. Nici nu-ți vei aminti fostele limitări; ele nu au făcut niciodată parte din această nouă conștiență. La această renaștere s-a referit Iisus când i-a spus lui Nicodim, „Trebuie să vă nașteți de sus” [sau, „din nou”, Ioan 3:7]; nu era nimic altceva decât mutarea de la o stare de conștiență la alta.

„Orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face” [Ioan 14:13; similar, Ioan 15:16; Ioan 16:23]. Aceasta nu înseamnă, desigur, să ceri în cuvinte, pronunțând sunete cu buzele, Dumnezeu sau Iisus Hristos, fiindcă milioane au cerut în felul acesta, fără rezultate. A te simți a fi un lucru înseamnă să ceri acel lucru în Numele Său. EU SUNT e prezența fără nume. A te simți a fi bogat înseamnă a cere bogăție în Numele Lui. EU SUNT e necondiționat. Nu e nici bogat nici sărac, nici puternic și nici slab. Cu alte cuvinte, în EL nu e nici grec nici evreu, încătușat ori liber, bărbat sau femeie. Acestea sunt toate concepții sau limitări ale celui fără de limite, și astfel, nume ale Celui fără de Nume. A te simți a fi ceva înseamnă a cere Celui fără de Nume, EU SUNT, să exprime acel nume sau acea natură.

„Cere orice vrei în Numele Meu însușindu-ți natura lucrului dorit și Eu ți-l voi da ție.”

EU SUNT EL

„Căci dacă nu credeți că EU SUNT [EL], veți muri în păcatele voastre” – Ioan 8:24

„Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut” [Ioan 1:3]. Asta e o vorbă greu de acceptat de cei crescuți în sisteme ortodox-religioase variate, dar iacătă-o. Toate lucrurile, bune, rele și neutre, au fost făcute de Dumnezeu. „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut” [Geneza/Facerea 1:27].

Și ca să adauge, aparent, la această confuzie, se mai spune, „Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte” [Geneza/Facerea 1:31]. Ei? Ce vei face în privința acestei aparente anomalii? Cum va corela omul toate lucrurile ca fiind bune, când ceea ce e el învățat neagă acest fapt? Fie înțelegerea lui Dumnezeu e greșită, fie ceva e radical în neregulă cu învățăturile omului.

„Toate sunt curate pentru cei curați [iar pentru cei întinați și necredincioși nimeni nu este curat, ci li s-au întinat lor și mintea și cugetul”, Tit/Titus 1:15]. Aceasta e o altă afirmație profund uluitoare. Toți oamenii „buni”, „oamenii-sfinți”, sunt cei mai mari prohibiționiști.

Adaugă afirmațiilor de mai sus pe aceasta, „nici o osândă nu este acum asupra celor ce sunt în Hristos Iisus” [Romani 8:1], și vei obține o stavilă de netrecut pentru auto-numiții judecători ai lumii. Asemenea afirmații nu înseamnă nimic pentru de-sine-dreptii judecători ce orbește schimbă și distrug umbre. Ei continuă în credința fermă că îmbunătățesc lumea. Omul, neștiind că lumea lui e conștiința sa individuală revărsată în afară, trudește în van să se conformeze părerilor altora în loc să se conformeze uneia și singurei păreri existente, anume, propria lui judecată de sine.

Când Iisus Și-a descoperit *conștiința* a fi această minunată lege a auto-guvernării, a declarat, „Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” [Ioan 17:19]. El știa că propria conștiință este singura realitate, că lucrurile concretizate nu erau nimic mai mult decât stări diferite ale conștiinței. Iisus i-a avertizat pe cei care-L urmau să caute mai întâi Împărăția Cerurilor (acea stare a conștiinței care ar produce lucrul dorit) și toate lucrurile li se vor adăuga [Matei 6:33]. A mai afirmat și că „EU SUNT adevărul” [Ioan 14:6]. El știa că *adevărul*, sau cauza a toate cele pe care omul le vede ca fiind lumea lui, era *conștiința* omului.

Iisus a realizat că lumea era făcută după asemănarea omului. El știa că omul își vede lumea a fi ceea ce este, pentru că omul este ceea ce este. Pe scurt, concepția omului despre sine determină ceea ce el își vede lumea a fi.

Toate lucrurile sunt făcute de Dumnezeu (conștiința) și fără El, nimic nu e făcut din ceea ce e făcut [Ioan 1:3]. Creația e judecată ca fiind bună, și încă „bună foarte”, deoarece este asemănarea perfectă a acelei conștiințe care a produs-o. A fi conștient de a fi un lucru și apoi să te vezi exprimând altceva decât ceea ce ești conștient a fi e o violare a legii firii; astfel, nu ar fi bună. Legea firii nu e încălcată niciodată; omul veșnic se vede pe sine exprimând ceea ce e el conștient a fi. Fie bună, rea sau neutră, este, totuși, o asemănare perfectă a concepției sale de sine; e bună și e „bună foarte”.

Nu numai că toate lucrurile sunt făcute de Dumnezeu, toate lucrurile sunt făcute din Dumnezeu. Toate sunt vlăstarele lui Dumnezeu. Dumnezeu este unul. Lucrurile sau diviziunile sunt proiecții ale unicului. Dumnezeu fiind unul, El trebuie să Se poruncească pe Sine a fi aparentul altceva, fiindcă nu e nimic altceva. Absolutul nu poate conține în sine ceva ce nu e el însuși. Dacă putea, nu mai era absolutul, unicul. Poruncile, pentru a fi eficiente, trebuie să fie date sieși. „EU SUNT Cel Ce SUNT” este singura poruncă eficientă. „EU SUNT Domnul și afară de Mine nu e altul” [Isaia 45:5; Ioel/Ioel 2:27]. Nu poți porunci la ce nu e. Cum nu e altul, trebuie să îți poruncești ție a fi ceea ce vei părea a fi.

Să clarific ce înțeleg prin „poruncă eficientă”. Nu repeți ca un papagal afirmația, „EU SUNT Cel Ce SUNT”; asemenea repetiții seci ar fi atât stupide cât și zadarnice. Nu cuvintele sunt cele care îi dau eficiența; este conștiința de a fi lucrul cea care o face eficientă. Când spui „EU SUNT”, te declari *a fi*. Cuvintele „cel ce/ceea ce” din afirmația „EU SUNT Cel Ce EU SUNT” indică ceea ce ai vrea tu să fii. Al doilea „EU SUNT” din citat e strigătul de izbândă.

Toată drama asta are loc înlăuntru, cu sau fără a folosi cuvinte. Stai neclintit și cunoaște că TU EȘTI. Această liniște e obținută observând *observatorul*. Repetă încet dar cu trăire, „EU SUNT – EU SUNT”, până ce vei fi pierdut toată conștiința despre lume și te cunoști ca doar *fiind*. Conștiința, *cunoașterea că ești*, este Atotputernic Dumnezeu; EU SUNT. După ce s-a atins asta, definește-te ca fiind ceea ce dorești să fii simțindu-te a fi lucrul dorit: EU SUNT *acela*. Această înțelegere că ești lucrul dorit va cauza un fior să-ți străbată întreaga ființă. Când convingerea e stabilită și crezi cu adevărat că ești ceea ce dorești să fii, atunci, al doilea „EU SUNT” e exprimat ca un strigăt al victoriei. Această revelație mistică a lui Moise poate fi văzută ca trei pași distincți: EU SUNT; EU SUNT liber; EU chiar SUNT!

Nu contează cum sunt aparențele din jurul tău. Toate lucrurile fac loc pentru venirea Domnului. EU SUNT Domnul venind în asemănarea a ceea ce sunt conștient a fi. Toți locuitorii pământului nu-mi pot sta înaintea sau să-mi pună la îndoială autoritatea de a fi ceea ce EU SUNT conștient că SUNT [„*Toți locuitorii pământului sunt socotiți ca o nimica și El face ce voiește cu oștirea cerească și cu locuitorii pământului și nimeni nu poate să-L împiedice la lucrul Lui și să-I zică: „Ce faci Tu?”*”, Daniel 4:32].

„EU SUNT lumina lumii” [Matei 5:14; Ioan 8:12], cristalizându-se în forma concepției mele despre mine. Conștiința este lumina eternă care se cristalizează numai prin intermediul concepției tale despre sine.

Schimbă-ți concepția despre tine și vei schimba automat lumea în care trăiești. Nu încerca să schimbi oamenii; ei sunt numai mesageri, spunându-ți cine ești. Revaluează-te și ei îți vor confirma schimbarea.

Acum vei înțelege de ce Iisus S-a sfințit pe Sine în loc să sfințească pe alții [Ioan 17:19], de ce pentru cei puri toate sunt pure [Tit/Titus 1:15], de ce în Hristos Iisus (conștiința trezită) nu e nicio osândire [Romani 8:1]. Trezește-te din somnul osândirii și dovedește principiul vieții. Încetează nu numai judecarea altora, dar și osândirea ta proprie.

Ascultă revelația celui luminat, „Știu și sunt încredințat în Domnul Iisus că nimic nu este întinat prin sine, decât numai pentru cel care gândește că e ceva întinat [pentru acela întinat este” Romani 14:14] și, iar, „Fericit este cel ce nu se judecă pe sine în ceea ce aprobă!” [Romani 14:22].

Încetează să te mai întrebii dacă ești sau nu vrednic sau nevrednic de a te revendica a fi ceea ce dorești să fii. Vei fi osândit de lume numai atâta timp cât te vei osândi tu însuși.

Nu trebuie să produci nimic. Lucrările sunt săvârșite. Principiul prin care toate lucrurile sunt făcute și fără de care nimic nu e făcut din ce e făcut este etern. Tu ești acest principiu. *Conștiința ta de a fi* este această lege veșnică. Asumă-ți conștiința a ceea ce dorești să exprimi. Revendic-o până ce devine o manifestare naturală. Simte-o și trăiește înlăuntru acel sentiment până ce îl faci adevărata ta natură.

Iată o formulă simplă. Ia-ți atenția de la concepția ta actuală de sine și plasează-o pe acel ideal al tău, idealul pe care l-ai avut până acum, deși dincolo de puterile tale. Revendică-te a fi idealul tău, nu ca ceva ce vei fi în timp, ci ca ceea ce ești în prezentul imediat. Fă asta, și lumea ta actuală a limitărilor se va dezintegra pe măsură ce noua ta revendicare se înalță precum fenixul din propria lui cenușă.

„Să nu vă temeți, nici să vă spăimântați de mulțimea aceasta mare, căci războiul nu este al vostru, ci al lui Dumnezeu” [2Cronici/2Paralipomena 20:15]. Tu nu lupți împotriva problemei tale; problema ta va trăi numai atâta timp cât ești conștient de ea. Ia-ți atenția de la problema ta și multitudinea de motive din cauza cărora nu-ți poți obține idealul. Concentrează-ți în întregime atenția pe lucrul dorit.

„Lasă tot și vino după Mine” [Matei 8:22; 9:9; Luca 5:27]. În fața obstacolelor aparent cât munții, revendică-ți libertatea. Conștiința libertății este Tatăl libertății. Are o cale de a se exprima pe sine de care nici un om nu știe.

„Nu voi aveți să vă luptați de astă dată; dar înșirați-vă, stați și priviți izbăvirea Domnului, pe care o va trimite El vouă” [2Cronici/2Paralipomena 20:17].

„EU SUNT Domnul”. EU SUNT (conștiința ta) este Domnul. Conștiința că lucrul e făcut, că lucrarea e săvârșită, este Domnul oricărei situații. Ascultă cu atenție promisiunea, „Nu voi aveți să vă luptați de astă dată; dar înșirați-vă, stați și priviți izbăvirea Domnului, pe care o va trimite El vouă” [2Cronici/2Paralipomena 20:17].

Vouă [*ție*]! Acea conștiință particulară cu care ești tu identificat este Domnul înțelegerii. El, fără ajutor, va stabili lucrul asupra căruia s-a făcut înțelegerea pe pământ.

Poți tu, în fața armatelor de motive din a căror cauză nu se poate face un lucru, intra liniștit într-o înțelegere cu Domnul că e deja făcut? Poți tu, acum, că L-ai găsit pe Domnul a fi conștiința ta de sine, deveni conștient de faptul că bătălia e câștigată? Poți tu, indiferent de cât de aproape și amenințător pare a fi inamicul, continua în încrederea ta, stând neclintit, știind că victoria e a ta? Dacă poți, vei vedea mântuirea Domnului.

Amintește-ți, răsplata e a celui ce îndură [*Matei 24:13*]. Stai liniștit/neclintit [*Psalm 46:10*]. „A sta liniștit/neclintit” înseamnă convingerea profundă că totul e bine; e gata, s-a terminat. Indiferent de ce auzi sau vezi, rămâi nemișcat, conștient de a fi victorios la sfârșit. Toate lucrurile sunt făcute prin asemenea înțelegeri, și fără o asemenea înțelegere, nimic nu e făcut din ceea ce e făcut [*Ioan 1:3*]. „EU SUNT cel ce SUNT” [*Ieșirea/Exodul 3:14*].

În Apocalipsă, se consemnează că un cer nou și un pământ nou vor apărea [*21:1*]. Lui Ioan, arătându-i-se această viziune, i s-a spus să scrie, „Făcutu-s-a” [„*s-a săvârșit*”, *21:6*]. Cerul e conștiința ta, iar pământul, starea ei solidificată. Așadar, acceptă, la fel ca Ioan – „Făcutu-s-a”.

Tot ce ți se cere ție, celui care cauți o schimbare, este să te înalți la nivelul a ceea ce dorești; fără să zăbovești asupra modului de exprimare, consemnează că s-a isprăvit, *simțind* naturalețea de a fi aceea schimbare.

Iată o analogie care te-ar putea ajuta să înțelegi acest mister.

Să presupunem că ai intrat într-un cinematograful tocmai când filmul prezentat e spre sfârșit. Tot ce ai văzut din film a fost finalul fericit. Pentru că voiai să vezi întreaga poveste, ai așteptat să ruleze din nou. Odată cu secvențele ce duc spre punctul culminant, eroul e înfățișat ca fiind acuzat, împresurat de dovezi false și toate cele menite să smulgă lacrimile audienței. Dar, tu, cunoscând perfect finalul, rămâi calm, înțelegând că, indiferent de aparentele direcții ale filmului, sfârșitul deja a fost definit.

În mod similar, îndreaptă-te spre finalul a ceea ce cauți; fii martor al finalului său fericit *simțind* conștient că exprimi și ai deja ceea ce dorești să exprimi și să ai; iar tu, prin credință, deja înțelegând finalul, vei avea încrederea născută din această cunoaștere. Această cunoaștere te va susține prin intervalul necesar de timp care-i ia filmului să se desfășoare. Nu cere ajutor omului; *simte*, „Făcutu-s-a”, revendicându-te conștient a fi, acum, ceea ce, ca om, speri să fii.

FACĂ-SE VOIA TA

„*Facă-se nu voia Mea, ci a Ta.*” – Luca 22:42

„Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă” [Luca 22:44; „*Părintele Meu, dacă nu este cu putință să trecă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta*”, Matei 26:42; „*Depărtează paharul acesta de la Mine. Dar nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voiești Tu*”, Marcu 14:36]. Această resemnare nu e o oarbă realizare că „Eu nu fac nimic de la Mine, Tatăl din Mine, El face lucrarea” [„*Eu nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut la voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis*”, Ioan 5:30; „*Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl – Care rămâne întru Mine – face lucrările Lui*”, Ioan 14:10].

Când vrea ceva, omul încearcă să facă acel ceva ce acum nu există să apară în timp și spațiu. Prea adesea nu suntem conștienți de ceea ce facem de fapt. Afirmăm la nivel subconștient că nu avem capacitatea de expresie. Ne spunem dorința în speranța de a obține capacitățile necesare într-un timp viitor. „EU NU SUNT, dar voi fi”.

Omul nu își dă seama că propria conștiență e Tatăl Care face lucrarea, așa că el încearcă să exprime ceea ce el nu e conștient a fi. Atari trude sunt condamnate eșecului; numai prezentul se exprimă. Dacă nu sunt conștient a fi ceea ce caut, nu o voi găsi. Dumnezeu (conștiența ta) este substanța și plinătatea a toate. Voia Domnului este recunoașterea a ceea ce e, nu a ceea ce va fi. În loc să înțelegem asta ca „Facă-se voia Ta”, vezi-o ca „S-a făcut voia Ta”. Lucrările sunt săvârșite.

Principiul prin care toate lucrurile sunt făcute vizibile este etern. „Ochii nu au văzut, nici urechile nu au auzit și nici în inimile oamenilor nu s-au suit lucrurile pe care Dumnezeu, pentru cei care iubesc Legea, le-a pregătit” [„*Ci precum este scris: ,Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El'. Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu*”, 1Corinteni 2:9-10].

Când un sculptor privește la o bucată de marmură fără formă, el vede, îngropată în masa ei brută, opera sa de artă săvârșită. Sculptorul nu-și face capodopera, el numai o dezvăluie îndepărtând acea parte de marmură care ascunde concepția lui.

Același lucru se aplică și la tine. În conștiența ta fără formă stă îngropat tot ceea ce te vei concepe vreodată a fi. Recunoașterea acestui adevăr te va transforma din lucrătorul neiscusit ce *încearcă s-o facă* în marele artist care *o recunoaște a fi deja* o capodoperă.

Revendicarea ta că deja ești acum ceea ce vrei să fii va înlătura vălul întunericului omenesc și astfel îți se va dezvălui perfect revendicarea; *EU SUNT acela*. Voia Domnului s-a exprimat prin cuvintele văduvei, „E bine” [„*e sănătos*”, *probabil 4Regi 4:27*]. Voia omului ar fi fost, „Va fi bine” [„*va fi sănătos*”]. A afirma, „Voi fi bine” înseamnă a spune, „Sunt bolnav”. Dumnezeu, Eternul Acum, nu e batjocorit de cuvinte sau repetiții zadarnice. Dumnezeu personifică încontinuu ceea ce este. De aceea, resemnarea lui Iisus (Care S-a făcut egal cu Dumnezeu) a însemnat întoarcerea de la recunoașterea lipsei (pe care o indică viitorul prin „Voi fi”) la recunoașterea avutului, revendicând, „EU SUNT acel lucru; s-a săvârșit; mulțumescu-Ți, Tată”.

Acum vei înțelege înțelepciunea din cuvintele prorocului când afirmă, „Cel slab să zică: ,EU SUNT tare!’”, Ioel/Ioail 3:10/4:10. Omul, în orbirea lui, nu va lua în seamă sfatul prorocului; el continuă să se revendice a fi slab, sărac, nenorocit și toate celelalte expresii nedorite din care încearcă să se elibereze, revendicând prostește că va fi liber de aceste caracteristici în așteptarea viitorului. Asemenea gânduri încalcă singura lege care îl poate elibera vreodată.

E numai o singură ușă prin care ceea ce cauți poate intra în lumea ta. „EU SUNT Ușa” [Ioan 10:9].

Când spui, „EU SUNT”, te declari a fi, persoana întâi, timpul prezent; nu e niciun viitor. A ști că EU SUNT înseamnă a fi *conștient de a fi*. Conștiența e singura ușă. Dacă nu ești conștient a fi ceea ce cauți, cauți în zadar.

Dacă judeci după aparențe, vei continua să fii înrobît de evidența simțurilor tale. Pentru a rupe această vrajă hipnotică a simțurilor, ți se spune, „Mergi înăuntru și închide ușa” [*„Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție”*, Matei 6:6]. Ușa simțurilor trebuie bine-închisă înainte ca noua ta revendicare să fie onorată. A închide ușa simțurilor nu este atât de dificil precum pare la început. Se face fără efort.

E cu neputință să slujești la doi stăpâni în același timp [*Matei 6:24, Luca 16:13*]. Stăpânul la care servește omul este cel de care omul *e conștient a fi*. Sunt Domn și Stăpân a ceea ce *sunt conștient a fi*. Nu e niciun efort pentru mine să conjur sărăcia, dacă sunt conștient a fi sărac. Slujitorul meu (sărăcia) este silit să mă urmeze (conștientul de sărăcie) atâta timp cât EU SUNT (Domnul) conștient a fi sărac.

În loc de a lupta împotriva evidenței simțurilor, te revendici a fi ceea ce dorești să fii. În timp ce atenția ta se așează pe revendicarea aceasta, ușile simțurilor se închid automat în fața fostului tău stăpân (ceea ce erai conștient a fi). Pe când te lași pierdut în sentimentul de a fi (ceea ce revendici acum a fi adevărat despre tine), ușile simțurilor se deschid din nou, dezvăluindu-ți lumea a fi expresia perfectă a ceea ce ești conștient a fi.

Să urmărim exemplul lui Iisus, Care a realizat că, om fiind, nu putea face nimic pentru a-Și schimba imaginea prezentă a lipsei. A închis ușa simțurilor Sale în fața problemei Sale și S-a dus la Tatăl, Cel pentru Care toate lucrurile sunt cu putință [*Matei 19:26; Marcu 9:23; 10:27; 14:36; Luca 18:27; Fapte 8:37*].

Negându-Și evidența simțurilor, S-a revendicat a fi tot ceea ce, cu o clipă mai devreme, simțurile Sale Îi spuneau că nu era. Știind că întotdeauna conștienta își exprimă asemănarea pe pământ, El a rămas în conștienta revendicată până ce ușile (simțurile Sale) s-au deschis și au confirmat stăpânirea Domnului.

Amintește-ți, EU SUNT este Domnul a toate. Nu mai întrebuița nicicând voia omului care revendică „Eu voi fi”. Fii resemnat ca Iisus și revendică, „EU SUNT acela”.

NICI UN ALT DUMNEZEU

*EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă
și nu este alt dumnezeu afară de Mine! – Isaia 44:6*

*Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-am scos
din pământul Egiptului, din casa robiei.
Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. – Deuteronomul 5:6,7*

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Cât timp omul întreține o credință într-o putere în afara lui, atâta timp se va priva pe sine de ființa care el este. Fiecare credință în puteri în afara sa, fie pentru bine sau rău, va deveni matrița imaginii turnate a idolatriei.

Credințele în puterea medicamentelor de a lecu, dietelor de a întări, banilor de a da siguranță, sunt cămătări de valori sau de bani care trebuie uzurpați [*Matei 21:12; Marcu 11:15; Luca 19:45; Ioan 2:14,15*] de la puterea prin care apoi omul poate manifesta fără greș respectivele calități. Această înțelegere izgonește schimbătorii de bani din Templu. Voi sunteți Templul lui Dumnezeu Cel viu [„*Nu știți, oare, că voi sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*”, *1Corinteni 3:16*; „*Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri?*”, *1Corinteni 6:19*; „*Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că: ,Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu’*”, *2Corinteni 6:16*], un Templu făcut fără mâini. „*Scriș este: , Casa Mea, casă de rugăciune se va chema’*, iar voi o faceți peșteră de tâlhari!” [*Matei 21:13*; „*Căci templul Meu, locaș de rugăciune se va chema pentru toate popoarele*”, *Isaia 56:7*].

Hoții care te privează sunt propriile tale credințe. Este credința ta într-un lucru, nu lucrul în sine, cea care te ajută. Există o singură putere: EU SUNT EL. Din cauza credinței tale în lucruri din afară, le atribuiri putere transferând puterea care ești tu în lucruri din afară. Înțelege că tu însuți ești puterea pe care ai dat-o din greșeală condițiilor externe. Biblia compară omul fixat în opinii cu o cămilă care n-ar putea trece prin urechea acului [*Matei 19:24; Marcu 10:25; Luca 18:25*]. „Urechea acului” la care se face referire era o poartă mică în zidurile Ierusalimului, atât de îngustă încât o cămilă nu putea trece prin ea până ce era eliberată de povară. Omul bogat, adică cel împovărat de false concepte omenești, nu poate intra în Împărăția Cerurilor până ce nu se debarasează de poverile sale [*Matei 19:23*], așa cum nu poate nici cămila trece prin mica poartă.

Omul se simte atât de în siguranță în legile, opiniile și credințele sale făcute de om, încât le investește cu o autoritate pe care nu o au. Satisfăcut că atotcunoașterea sa e totul, el rămâne neștiutor că toate aparențele sunt numai stări ale minții exteriorizate. Dacă ar realiza asta, conștiința unei calități ar exterioriza acea calitate, fără ajutorul vreunei sau mai multor valori și ar stabili unica valoare, propria lui conștiință.

„Dar Domnul este în templul Său cel sfânt” [*Habacuc/Avacum 2:20*]. Conștiința sălășluiește în ceea ce este conștientă a fi. EU SUNT este Domn și omul, templul Său. Știind despre conștiință că se concretizează pe sine, omul trebuie să-i ierte pe toți oamenii pentru că sunt ceea ce sunt. El trebuie să realizeze că toți exprimă (fără ajutorul altora) ceea ce sunt ei conștienți a fi. Petru, omul iluminat sau disciplinat, știa că o schimbare a conștiinței ar produce o schimbare a expresiei. În loc de a simpatiza cu cerșetorii de-o viață de la poarta templului, a declarat, „*Argint și aur nu am (pentru tine), dar ce am (conștiința de libertate), îți dau [– În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă’*”, *Fapte 3:6*].

„Înflăcărează darul lui Dumnezeu din tine” [„*Îți amintesc să aprinzi și mai mult din nou harul lui Dumnezeu, care este în tine*”, *2Timotei 1:6*]. Încetează a mai cerși; revendică-te a fi ceea ce hotărăști să fii. Fă asta și vei sări și tu din lumea schilozilor în lumea libertății, cântând osanale Domnului, EU SUNT. „*Mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume*” [*Ioan 4:4*]. Acesta e strigătul fiecăruia care își află propria *conștiință de a fi* ca fiind Dumnezeu. Recunoașterea acestui lucru de către tine va curăța automat templul, conștiința ta, de hoți și tâlhari, redându-ți stăpânirea peste lucruri pe care ai pierdut-o în momentul în care ai uitat porunca, „*Să n-ai alți dumnezei afară de Mine!*”

PIATRA DE TEMELIE

[Eu, ca un înțelept meșter, am pus temelia; iar altul zidește.]

Dar fiecare să ia seama cum zidește;

Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos.

Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie,

Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua Domnului. – 1Corinteni 3:10-13

Temelia a toată expresia este conștiința. Încearcă omul cât o vrea, el nu poate găsi o altă cauză a manifestării în afară de conștiința lui de a fi. Omul gândește că a găsit cauza bolii în microbi, cauza războiului în ideologii politice conflictuale și lăcomie. Toate aceste descoperiri ale omului, catalogate drept esență a Înțelepciunii, sunt nebunie în ochii lui Dumnezeu.

Există o singură putere și această putere e Dumnezeu (conștiința). Ucide; dă viață; rănește; vindecă; face toate lucrurile, bune, rele sau neutre.

Omul se mișcă într-o lume care nu e nici mai mult nici mai puțin decât conștiința lui concretizată. Neștiind asta, el se războiește cu reflecțiile sale în timp ce el ține vie lumina și imaginile care proiectează reflecțiile. „EU SUNT lumina lumii” [Matei 5:14; Ioan 8:12]. EU SUNT (conștiința) e lumina. Ceea ce sunt conștient a fi (concepția mea despre mine) – cum ar fi „Sunt bogat”, „Sunt sănătos”, „Sunt liber” – reprezintă imaginile. Lumea e oglinda ce mărește tot ce EU SUNT conștient a fi.

Încetează să tot încerci a schimba lumea, fiindcă e numai o oglindă. Tentativa omului de a schimba lumea prin forță e la fel de nerodnică precum spargerea unei oglinzi în speranța de a-și schimba fața. Lasă oglinda și schimbă-ți fața. Lasă lumea în pace și schimbă-ți concepțiile despre tine. Reflecția va fi apoi satisfăcătoare.

Libertatea sau închisoarea, satisfacția sau frustrarea pot fi diferențiate numai de conștiința de a fi. Indiferent de problema ta, durata sau magnitudinea ei, atenția ascuțită la aceste instrucțiuni va elimina, într-un timp uluitor de scurt, chiar și amintirea problemei. Pune-ți următoarea întrebare: „Cum m-aș simți de aș fi liber?”. În chiar clipa în care îți pui sincer întrebarea asta, vine răspunsul. Nici un om nu-i poate spune altuia satisfacția dorinței sale împlinite. Rămâne pentru fiecare în înlăuntrul său să experimenteze sentimentul și bucuria schimbării sale automate de conștiință.

Sentimentul sau fiorul care vine în răspuns la această auto-chestionare este starea-Tată a conștiinței sau Piatra de Temelie pe care schimbarea conștientă se zidește. Cum exact se va întrupa acest sentiment, nimeni nu știe, dar se va întrupa; Tatăl (conștiința) are căi pe care omul nu le pătrunde [Romani 11:33]; e legea neschimbătoare.

Toate lucrurile își exprimă natura. Purtând un sentiment, devine natura ta. Ar putea lua o clipă sau un an – depinde în întregime de gradul de convingere. Îndoielile dispărând și tu simțindu-te „EU SUNT aceasta”, începi să dezvolți fructul sau natura lucrului care te simți a fi. Când cineva cumpără o pălărie nouă sau o pereche de pantofi, el crede că toată lumea știe că sunt noi. Se simte nefiresc cu noile sale achiziții – până ce devin o parte din el. Același lucru se aplică la purtarea noii stări de conștiință. Când îți pui întrebarea, „Cum m-aș simți dacă dorința mea ar fi împlinită în acest moment?”, răspunsul automat, până ce se acomodează prin timp și folosință, e, în realitate, *jenant*. Perioada de ajustare pentru a realiza acest potențial al conștiinței este comparabilă cu noutatea purtării articolelor de îmbrăcăminte.

Neștiind că propria ta conștiință se reflectă pe sine în condițiile din jurul tău, ca și femeia lui Lot, tu privești înapoi continuu spre problema ta și iar devii hipnotizat de aparenta sa naturalețe [Geneza/Facerea 19]. Ia seama la vorbele lui Iisus (mântuirea): „**Lasă tot și vino după Mine**” [Matei 4:19; Matei 8:22; Matei 16:24; Matei 19:21; Marcu 1:17; Marcu 8:34; Marcu 10:21; Luca 9:23; Luca 18:22].

„**Lasă morții să-și îngroape morții lor**” [Matei 8:22; Luca 9:60]. Se poate să te fi hipnotizat problema ta prin realitatea și naturalețea ei aparente încât îți vine greu să porți noul sentiment sau conștiință a mântuirii tale. Însă trebuie să-ți asumi aceste veșminte, de e să ai rezultate. Piatra (conștiința) pe care au respins-o ziditorii (n-ar purta-o) [Psalm 118/117:22; Matei 21:42; Marcu 12:10; Luca 20:17; Fapte 4:11; 1Petru 2:4;7] este principala piatră unghiulară și altă fundație nimeni nu poate așeza.

CELUI CE ARE

*Luați seama deci cum auziți;
celui ce are i se va da;*

iar de la cel ce nu are, și ce i se pare că are se va lua de la el. – Luca 8:18

Biblia, care este cea mai mare carte psihologică scrisă vreodată, avertizează omul să fie conștient de ceea ce aude; apoi urmează această atenționare prin afirmația, „iar de la cel ce nu are, și ce i se pare că are se va lua de la el”. Deși mulți privesc la această afirmație ca la una dintre cele mai crude și nedrepte dintre zicerile atribuite lui Iisus, rămâne totuși o lege dreaptă și milostivă bazată pe principiul de expresie neschimbător al vieții.

Necunoașterea de către om a funcționării legii nu îl exonerează, nici nu-l ferește de rezultate. Legea e impersonală și astfel nepărtinitoare [*Fapte 10:34; Romani 2:11*]. Omul e avertizat să fie selectiv în ceea ce aude și acceptă ca adevărat. Tot ceea ce omul acceptă ca adevărat lasă o impresie pe conștiința sa și trebuie, în timp, să fie dovedit sau infirmat. Auzul intuitiv este mijlocul perfect prin care omul înregistrează impresii. Un om trebuie să se disciplineze pentru a auzi numai ceea ce vrea să audă, indiferent de zvonuri sau evidența contrară a simțurilor sale. Condiționându-și auzul perceptiv, el va reacționa doar la acele impresii asupra cărora a consimțit. Această lege nu dă greș niciodată. Condiționat deplin, omul devine incapabil de a auzi altceva decât ceea ce contribuie la dorința sa.

Dumnezeu, după cum ai descoperit, este acea conștiință necondiționată care îți dă tot ceea ce ești conștient a fi. A fi *conștient a fi* ori a avea ceva înseamnă a fi sau a avea ceea ce ești conștient a fi. Pe acest principiu neschimbător stau toate lucrurile. Este imposibil pentru orice să fie altceva decât ceea ce este conștient a fi. „Celui ce are (ceea ce este el conștient a fi) i se va da”. Bun, rău, neutru – nu contează – omul primește însutit ceea ce este el conștient a fi. În consecința acestei neschimbătoare legi, „Celui ce nu are, i se va lua și i se va adăuga celui ce are”, bogatul devine mai bogat, săracul mai sărac. Poți spori numai ceea ce ești conștient a fi.

Toate lucrurile gravitează spre acea conștiință cu care sunt în rezonanță. Similar, toate lucrurile se desprind de acea conștiință cu care nu sunt în rezonanță. Împarte averea lumii în mod egal între toți oamenii și, în scurt timp, aceste diviziuni egale vor fi tot disproporționate cum au fost. Averea își va găsi drumul înapoi spre buzunarele celor de la care a fost luată. În loc să te alături corului celor care „n-au și n-au” și care vor să-i distrugă pe cei care au, recunoaște această neschimbătoare lege a expresiei. Definește-te conștient ca fiind ceea ce dorești.

Odată definită, revendicarea ta conștientă stabilită, continuă în această încredere până ce răsplata este primită. La fel de sigur cum ziua urmează nopții, orice atribut, revendicat conștient, se va manifesta pe sine. Astfel, ceea ce lumii ortodoxe adormite îi pare o lege crudă și nedreaptă devine celui iluminat una dintre cele mai milostive și juste afirmații ale adevărului.

„N-am venit să stric, ci să împlinesc” [*Matei 5:17*]. Nimic nu e distrus, de fapt. Orice aparentă distrugere este rezultatul schimbării în conștiință. Conștiința veșnic umple din plin starea în care sălășluiește. Starea din care se detașează conștiința pare celor nefamiliarizați cu această lege a fi distructivă. Totuși, aceasta e numai pregătitoare unei noi stări de conștiință. Revendică-te a fi ceea ce vrei, umplut din plin. „Nimic nu e distrus. Totul e împlinit”.

„Celui ce are i se va da”.

CRĂCIUNUL

*Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu,
și vor chema numele Lui Emanuel,
care se tâlcuiește: „Cu noi este Dumnezeu”. – Matei 1:23.*

Una dintre cele mai controversate afirmații din Noul Testament vizează conceperea virgină și Nașterea lui Iisus care i-a urmat, o concepere la care bărbatul nu a luat parte. Se consemnează că o Fecioară a conceput un Fiu fără ajutorul bărbatului, apoi, în secret și fără efort, a dat naștere concepției sale. Aceasta e fundația pe care se sprijină întreaga creștinătate.

Lumii creștine i se cere să creadă această poveste, fiindcă omul trebuie să creadă incredibilul pentru a-și exprima din plin măreția care el este.

Științific, omul ar putea înclina să respingă întreaga Biblie, ca fiind neadevărată, pentru că rațiunea lui nu-i va îngădui să creadă că o naștere virgină e fiziologic posibilă, dar Biblia este un mesaj pentru suflet și trebuie interpretată psihologic de va fi ca omul să-i descopere adevărata simbologie. Omul trebuie să înțeleagă această poveste ca o dramă psihologică în loc de o înșiruire de realități fizice. Făcând asta, el va descoperi Biblia ca fiind bazată pe o lege care, de e auto-însușită, va rezulta într-o expresie manifestată ce-i va transcende și cele mai sălbaticе vise de împlinire. Pentru a aplica această lege a auto-expresiei, omul trebuie să se școlească și disciplineze în credința ce stă pe platforma că „lui Dumnezeu toate Îi sunt cu putință” [Matei 19:26; Marcu 9:23; 10:27; 14:36; Luca 18:27; Fapte 8:37].

Datele excepțional de dramatice ale Noului Testament, anume, Nașterea, Moartea și Învierea lui Iisus au fost calculate și datate pentru a coincide cu anumite fenomene astronomice. Misticii care au consemnat această poveste au observat că, în anumite anotimpuri ale anului, schimbări benefice de pe pământ coincideau cu schimbări astronomice de sus. Scriind această dramă psihologică, ei au personificat povestea sufletului ca biografie a omului. Folosind aceste schimbări cosmice, au marcat Nașterea și Învierea lui Iisus pentru a sublinia că aceleași schimbări benefice au loc psihologic în conștiința omului supus legii.

Chiar și pentru cei care nu reușesc să o înțeleagă, povestea Crăciunului este una dintre cele mai frumoase povești spuse vreodată. Desfășurată în lumina simbologiei sale mistice, se dezvăluie ca adevărata naștere a fiecărei manifestări din lume.

Această naștere virgină s-a consemnat ca având loc pe 25 decembrie sau, cum o celebrează anumite societăți secrete, în Ajunul Crăciunului, la miezul nopții de 24 decembrie. Misticii au stabilit această dată pentru a marca nașterea lui Iisus fiindcă era în relație cu marile beneficii pământești pe care le semnifică această schimbare astronomică.

Observațiile astronomice care i-au inspirat pe autorii acestei drame să folosească aceste date erau făcute toate în emisfera nordică; deci din punct de vedere astronomic, opusul ar fi adevărat de ar fi văzut de la latitudini sudice. Totuși, această poveste era consemnată în nord și astfel bazată pe observații nordice.

Omul a descoperit foarte devreme că soarele juca un rol dintre cele mai importante în viața sa, că, fără soare, viața fizică așa cum o știm, nu putea fi. Deci aceste date de cea mai mare importanță în povestea vieții lui Iisus sunt bazate pe poziția soarelui văzut de pe pământ de la latitudinile nordice.

După ce soarele își atinge cel mai înalt punct pe cer în iunie, cade gradual spre sud, luând cu el viața lumii plantelor astfel că în decembrie aproape întreaga natură va fi încremenit. De-ar continua să cadă spre sud, întreaga natură ar fi încremenită spre moarte. Totuși, pe 25 decembrie, soarele își începe marea mutare spre nord, aducând cu sine promisiunea mântuirii și a noii vieții pentru lume. Cu fiecare zi în care soarele răsare tot mai sus pe cer, omul prinde încredere în mântuirea de moarte prin frig și înfometare, fiindcă știe că, pe măsură ce se mută spre nord și trece de ecuator, întreaga natură se va înălța din nou, va fi înviată din lungul său somn de iarnă.

Ziua noastră e măsurată de la miez la miez de noapte și, fiindcă ziua vizibilă începe în est și se sfârșește în vest, anticii spuneau că ziua se naște din acea constelație care ocupa orizontul estic la miezul nopții. În Ajunul Crăciunului, sau miezul nopții de 24 Decembrie, constelația Fecioarei se înalță acolo.

Așa că s-a consemnat că acest Fiu sau Mântuitor al lumii s-a născut din Fecioară. S-a mai consemnat, de asemenea, că această Mamă Fecioară călătorea prin noapte, că s-a oprit la un han și i s-a dat singura odaie liberă, între animale, și acolo, într-o iesle, unde se hrănesc animalele, păstorii au găsit Pruncul Sfânt.

Animalele cu care Sfânta Fecioară a fost găzduită sunt sfintele animale ale zodiacului. Acolo, în acel constant mișcător cerc al animalelor astronomice stă Sfânta Mamă, Fecioara, și acolo o vei vedea în fiecare miez de noapte la 24 decembrie, stând la orizontul răsăritean, când soarele și mântuitorul lumii își începe călătoria spre mieznoapte.

Psihologic, această naștere are loc în om în acea zi când omul își descoperă *conștiința de a fi* drept soarele și mântuitorul lumii sale. Când omul cunoaște semnificația afirmației mistice, „Eu sunt lumina lumii” [Matei 5:14; Ioan 8:12], el va realiza că al său EU SUNT, sau conștiința, este soarele vieții lui, care soare radiază imagini pe ecranul spațiului. Aceste imagini sunt în asemănarea a ceea ce el, ca om, este conștient a fi. Astfel, calități și atribute care apar mișcându-se pe ecranul lumii lui sunt într-adevăr proiecții ale acestei lumini din sine însuși.

Nenumăratele speranțe și ambiții neîmplinite ale omului sunt semințele care sunt îngropate în conștiința sau pântecul virgin al omului. Acolo rămân ca semințele pământului, ținute în pustiul înghețat al iernii, așteptând ca soarele să se miște spre mieznoapte sau ca omul să se întoarcă la cunoașterea a cine este el. Întorcându-se, el se mișcă spre mieznoapte prin recunoașterea adevărului său sine, revendicând, „EU SUNT lumina lumii”.

Când omul își descoperă conștiința sau EU SUNT-ul a fi Dumnezeu, mântuitorul lumii sale, el va fi ca soarele în trecerea lui nordică. Toate impulsurile și ambițiile lui ascunse vor fi atunci încălzite și stimulate spre naștere prin această cunoaștere a adevărului său sine. El se va revendica a fi ceea ce până atunci spera a fi. Fără ajutorul vreunui om, se va defini pe sine ca ceea ce dorește să exprime. Va descoperi că al său EU SUNT este Fecioara ce concepe fără ajutorul bărbatului, că toate concepțiile sale despre sine, când sunt simțite și fixate în conștiință, vor fi întrupate cu ușurință ca realități vii în lumea lui.

Omul va realiza într-o zi că această întreagă dramă are loc în conștiința lui, că necondiționata lui conștiință, sau EU SUNT, este Fecioara Maria dorind să exprime, că prin această lege a auto-expresiei el se definește pe sine ca fiind ceea ce dorește să exprime și că fără ajutorul sau cooperarea nimănui el va exprima ceea ce conștient s-a revendicat și definit pe sine ca fiind.

Va înțelege atunci: de ce Crăciunul este fixat pe 25 decembrie, în timp ce Paștele e o dată schimbătoare; de ce întreaga creștinătate se sprijină pe concepția virgină; că propria lui conștiință este pântecul virgin sau mireasa Domnului primind impresii ale auto-impregnării și apoi fără ajutor întrupează aceste impresii ca expresii ale vieții sale.

RĂSTIGNIREA ȘI ÎNVIEREA

EU SUNT Învierea și Viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. – John 11:25

Misterul Răstignirii [*Crucificării*] și cel al Învierii sunt atât de întreșesute încât, pentru a fi pe deplin înțelese, cele două trebuie explicate împreună, fiindcă unul îl determină pe celălalt. Misterele sunt simbolizate pe pământ în ritualurile de Vinerea Mare și Paști. Ai observat că aniversarea acestui eveniment cosmic, anunțat în fiecare an de Biserică, nu este o dată fixă, așa cum sunt alte aniversări ce marchează nașteri și morți, ci că această zi se schimbă de la an la an, picând oriunde între 22 martie și 25 aprilie [*cf. ritului catolic, n. tr.*].

Ziua Învierii este determinată astfel: prima duminică după luna plină în Berbec este celebrată ca Paști. Berbecul începe în 21 martie și se încheie aproximativ pe 19 aprilie. Intrarea soarelui în Berbec marchează începutul primăverii. Luna, în tranzitul său lunar în jurul pământului, va forma la un moment-dat între 21 martie și 25 aprilie o opoziție cu soarele, care opoziție e numită lună plină. Prima duminică după ce se produce acest fenomen ceresc este celebrată ca Paști; vinerea care precede această zi e Vinerea Mare.

Această dată schimbătoare ar trebui să spună celui ce observă să caute o altă interpretare decât cea comun acceptată. Aceste zile nu marchează aniversările morții și învierii unui individ care a trăit pe pământ.

Văzut de pe pământ, în trecerea sa nordică din anotimpul primăverii, soarele pare a intersecta [*într-o cruce, n.tr.*] linia imaginară pe care omul o numește ecuator. Așa că se spune de către mistic că se încrucișează sau crucifică pentru ca omul să trăiască. Este semnificativ că imediat după ce are loc acest eveniment, întreaga natură începe să se ridice sau să [re]învie din lungul somn de iarnă. Așadar, se poate concluziona că această perturbare din natură, în acest anotimp al anului, are legătură directă cu această încrucișare. Astfel, se crede că soarele trebuie să-și verse sângele de Paști.

Dacă aceste zile marcau moartea și învierea unui om, ele ar fi fost fixe, ca să pice în aceeași dată în fiecare an, așa cum toate celelalte evenimente istorice sunt fixe, dar, evident, acesta nu face cazul. Nu s-a intenționat ca aceste date să marcheze aniversările morții și Învierii lui Iisus, omul. Scripturile sunt drame psihologice și își vor dezvălui înțelesul numai când sunt interpretate psihologic. Aceste date sunt potrivite pentru a coincide cu schimbările cosmice care se produc în acest timp al anului, marcând moartea vechiului an și începutul sau [re]învierea noului an, sau primăvara. Aceste date simbolizează într-adevăr moartea și Învierea Domnului; dar acest Domn nu e om; este *conștiința ta de a fi*. Se consemnează că El Și-a dat viața pentru ca tu să poți trăi, „Eu am venit ca viață să aibă și din belșug să aibă” [*Ioan 10:10*]. Conștiința se ucide pe sine detașându-se de ceea ce era conștiința a fi, astfel încât să poată trăi în ceea ce dorește a fi.

Primăvara este timpul anului când milioane de semințe, care întreaga iarnă au stat îngropate în pământ, izvorăsc dintr-odată în vizibil, pentru ca omul să poată trăi; și, fiindcă drama mistică a Răstignirii și Învierii este în natura acestei schimbări anuale, se celebrează în acest anotimp de primăvară al anului; dar, de fapt, are loc în fiecare moment în timp. *Ființa* care e crucificată este *conștiința ta de a fi*. Crucea este concepția ta despre tine însuși. [Re]Învierea este ridicarea în vizibil a acestei concepții despre tine însuși.

Departa de a fi o zi de jale, Vinerea Mare ar trebui să fie o zi a bucuriei, fiindcă nu poate fi înviere sau expresie dacă nu e mai întâi crucificare sau impresie. **Lucrul de înviat în cazul tău este ceea ce dorești a fi. Pentru a face asta, trebuie mai întâi să te simți a fi lucrul dorit. Trebuie să simți „EU SUNT Învierea și Viața dorinței”.** EU SUNT (*conștiința ta de a fi*) este puterea ce învie și dă viață la ceea ce dorești în conștiința ta să fi.

„Doi se vor învoi [*pe pământ*] în privința unui lucru pe care îl vor cere și se va da lor de către Tatăl Meu [*Care este în ceruri*”, *Matei 18:19*]. **Cei doi care se înțeleg sunteți tu (conștiința ta de a fi – conștiința care dorește) și lucrul dorit.** Când această învoială este obținută, crucificarea este completă; doi s-au încrucișat și crucificat unul pe celălalt. EU SUNT și CEL CE/CEEĂ CE – conștiința și ceea ce ești conștient a fi – s-au unit și sunt una; EU SUNT acum bătut în cuie sau fixat în credința că EU SUNT această contopire. Iisus sau EU SUNT este bătut în cuie pe crucea a *ceea ce/cel ce [vreau să fiu]*. Cuiul care te leagă pe cruce este cuiul simțirii. Uniunea mistică este acum consumată și rezultatul va fi nașterea a unui Prunc sau învierea unui Fiu ce aduce mărturie Tatălui Său.

Conștiința este unită cu ceea ce este conștientă a fi. Lumea expresiei este pruncul ce confirmă această uniune. **În ziua în care încetezi a fi conștient a fi ceea ce ești acum conștient a fi, în acea zi fiul tău sau expresia ta va muri și se va întoarce la sânul tatălui său, conștiința fără formă, fără chip.**

Toate expresiile sunt rezultatele unor asemenea uniuni mistice. Așa că preoții spun corect că adevăratele căsătorii se leagă în ceruri și pot fi desfăcute numai în ceruri. Dar dă-mi voie să clarific această afirmație înștiințându-te că cerurile nu sunt o locație; reprezintă o stare de conștiință. Împărăția Cerurilor este înlăuntrul tău [Luca 17:21]. În ceruri (conștiință), Dumnezeu e atins de ceea ce El e conștient a fi. „Cine s-a atins de Mine? Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine” [Luca 8:45,46; Marcu 5:30]. În clipa în care această atingere (simțire) are loc, se naște un vlăstar sau are loc o ieșire-din-mine în vizibil.

În ziua în care omul simte „EU SUNT liber”, „EU SUNT bogat”, „EU SUNT puternic”, Dumnezeu (EU SUNT) este atins de aceste calități sau virtuți. Rezultatele unor asemenea atingeri sau crucificări vor fi văzute în nașterea sau învierea calităților simțite, fiindcă omul trebuie să aibă confirmare vizibilă a tot ceea ce el e conștient a fi. Acum vei ști de ce omul sau manifestarea este întotdeauna făcut după chipul lui Dumnezeu. Conștiința ta imaginează și exteriorizează tot ceea ce tu ești conștient a fi.

„EU SUNT Domnul și nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu” [Isaia 45:5]; „EU SUNT Învierea și Viața” [Ioan 11:25]. **Vei deveni fixat în credința că ești ceea ce dorești a fi. Înainte să ai orice dovadă vizibilă că ești, din adâncul convingerii pe care ai simțit-o fixată înlăuntrul tău, vei ști că ești;** și astfel, fără a aștepta confirmarea simțurilor tale, vei striga, „Săvârșitu-s-a” [Ioan 19:30]. Apoi, cu o credință născută din cunoașterea acestei legi neschimbătoare, vei fi ca unul mort și îngropat; vei sta liniștit și nemișcat în convingerea ta și încrezător că vei învia calitățile pe care le-ai fixat și le simți înlăuntrul tău.

PRESĂRILE INTERIOARE

*Și după cum am purtat chipul celui pământesc,
tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. – 1Corinteni 15:49*

Conștiința ta sau EU SUNT-ul tău este potențialul nelimitat pe care se fac impresiunile.
Impresiunile sunt stări definite presate pe EU SUNT-ul tău.

Conștiința ta, sau EU SUNT-ul tău, poate fi asemănată cu un film senzitiv. În stare virgină, e potențial nelimitat. Poți imprima sau înregistra un mesaj de iubire sau un imn al urii, o minunată simfonie sau un jazz distonant. Nu contează care ar putea fi natura impresiei; EU SUNT-ul tău va primi și susține, fără un murmur, de bună voie, toate impresiile.

Conștiința ta este cea la care se face referire în Isaia 53:3-7.

„Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă.”

„Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu.”

„Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat.”

„Toți umblăm rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.”

„Chinuit a fost, dar S-a supus,
și nu Și-a deschis gura Sa;
ca un miel spre junghiere S-a adus
și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund,
așa nu Și-a deschis gura Sa.”

Conștiința ta neschimbătoare, necondiționată, este impersonală; nu e părtinitoare [*Fapte 10:34; Romani 2:11*]. Fără gând sau efort, ea exprimă automat fiecare impresie care este înregistrată pe ea. Nu obiectează la nicio impresie care e înscrisă pe ea; deși este capabilă de a primi și exprima orice și toate stările definite, rămâne veșnic un imaculat și nelimitat potențial.

EU SUNT-ul tău este fundația pe care se clădește starea definită sau concepția despre tine; dar nu este definită, nici nu depinde de astfel de stări definite pentru existența ei. EU SUNT-ul tău nici nu se extinde, nici nu se contractă; nimic nu-l alterează sau adaugă la el. Înainte ca orice stare să fi fost, EL este. Când toate stările încetează a mai fi, EL este. Toate stările definite sau concepțiile despre tine sunt numai expresii efemere ale ființei tale eterne.

A fi impresionat înseamnă a fi presat înăuntru (EU SUNT presat – persoana întâi – timpul prezent). Toate expresiile sunt rezultatul impresiunilor. Numai revendicându-te a fi ceea ce dorești să fii vei exprima respectiva dorință. Lasă toate dorințele să devină impresii ale calităților care sunt, nu ale calităților care vor fi. EU SUNT (conștiința ta) este Dumnezeu și Dumnezeu este plinătatea a toate, Eternul ACUM, EU SUNT.

Nu-ți irosi gândurile la ziua de mâine; expresiile de mâine sunt determinate de impresiunile de azi. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii” [2Corinteni 6:2; Isaia 49:8]. „Împărăția Cerurilor e aproape/la îndemână” [Matei 4:17]. Iisus (mântuirea) spunea, „Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” [Matei 28:20]. Conștiința ta este mântuitorul tău care e cu tine mereu; dar, dacă te lepezi de El, și El Se va lepăda de tine [Matei 10:33; Luca 12:9]. Te lepezi de El revendicând că El „va apărea”, așa cum milioane de oameni spun azi că mântuirea „va veni”; asta e echivalent cu a spune „Nu suntem mântuiți”. Trebuie să încetezi să-ți mai aștepti Mântuitorul să apară și să începi să revendici, să spui că deja ești salvat, iar semnele revendicării tale vor urma.

Când văduva a fost întrebată ce avea în casa ei, a existat o recunoaștere a substanței; revendicarea ei era, „câțiva stropi de untdelemn” [4Regi/2Împărați 4:1-6]. Câțiva stropi vor deveni un izvor, dacă revendici asta așa cum trebuie. *Conștiința ta de a fi* mărește întreaga conștiință. A revendica faptul că „voi avea ulei” (bucurie) înseamnă a recunoaște că am vasele goale. Astfel de impresii ale lipsei produc lipsă. Dumnezeu, conștiința ta, nu e părtinitor [Fapte 10:34; Romani 2:11]. Pur impersonal, Dumnezeu, această conștiință a toată existența, primește impresii, calități și atribute definatorii conștiinței, anume, impresiunile tale.

Fiecare dorință de-ale tale trebuie determinată prin nevoie. Nevoile, fie aparente, fie reale, vor fi împlinite automat când sunt bine-primate cu suficientă intensitate a scopului ca dorințe definite. Știind că propria ta conștiință e Dumnezeu, ar trebui să privești asupra fiecărei dorințe ca și cuvânt vorbit de Dumnezeu, spunându-ți ceea ce este. „Nu mai nădăjduiți în omul cel muritor, în nările căruia nu este decât o suflare! Oare, ce putere are el?” [Isaia 2:22]. Suntem veșnic ceea ce este definit de conștiința noastră de a fi. Nu revendica niciodată, „Eu voi fi aia”. Lasă ca toate revendicările să fie de acum, „EU SUNT cel ce/ceea ce EU SUNT”. Înainte de a întreba, ni se răspunde [Isaia 65:24]. Soluția fiecărei probleme asociată cu dorința este evidentă. Fiecare problemă produce automat dorirea soluției.

Omul este educat în credința că dorințele lui sunt lucruri împotriva cărora el trebuie să lupte. În necunoașterea lui, el își neagă Mântuitorul care bate întruna la ușa conștiinței pentru a fi primit [Apocalipsa 3:20] (*EU SUNT ușa*). Nu dorința, de-ai recunoaște-o, te-ar scăpa de problemă? A-ți primi mântuitorul să intre este cel mai ușor lucru din lume. Lucrurile trebuie să fie, pentru a fi primite. Ești conștient de o dorință; dorința este ceva de care ești conștient acum. Dorința ta, deși invizibilă, trebuie să fie afirmată de către tine pentru a fi ceva ce e real. „(Dumnezeu) cheamă lucrurile care nu sunt (nu se văd), ca și cum ar fi” [Romani 4:17].

Revendicând EU SUNT lucrul dorit, Îl primesc pe Mântuitor înăuntru. „Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” [Apocalipsa 3:20]. Fiecare dorință este o bătaie a Mântuitorului în ușă. Fiecare om aude această bătaie. Omul deschide ușa când revendică, „EU SUNT EL”. Caută și primește-ți Mântuitorul. Lasă lucrul dorit să se preseze pe tine până ce ești impregnat cu *acum*-ul mântuitorului tău; apoi eliberezi strigătul de victorie, „Săvârșitu-s-a” [Ioan 19:30].

CIRCUMCIZIA

În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești. – Coloseni 2:11

Circumcizia este operația care înlătură vălul ce ascunde capul creației. Actul fizic nu are nimic de-a face cu actul spiritual. Întreaga lume ar putea fi circumcisă fizic și să rămână, totuși, necurată și conducători orbi ai celor orbi. Celor circumciși spiritual li se ridicase vălul întunericului și s-au cunoscut pe sine a fi Hristos, lumina lumii.

Lasă-mă să îndeplinesc operația spirituală asupra ta, cititorule. Actul este îndeplinit în a opta zi după naștere, nu fiindcă ziua aceasta ar avea vreo semnificație specială sau ar diferi în vreun fel de celelalte zile, ci este îndeplinită în această a opta zi pentru că opt este figura ce nu are nici început nici sfârșit. Mai mult, anticii simbolizau cifra sau litera opt ca o închidere sau ca un văl înăuntru [*Cântarea Cântărilor 6:7; Evrei 6:19*] și după care era îngropat misterul creației. Astfel, secretul operației în a opta zi are legătura cu natura actului, anume de a dezvălui capul etern al creației, acel ceva neschimbător în care toate lucrurile încep și se sfârșesc și care totuși rămâne sinele etern când toate lucrurile încetează a fi. Acest misterios ceva este *conștiința ta de a fi*.

În acest moment ești *conștient a fi*, dar ești și *conștient a fi cineva*. Acest cineva este vălul care ascunde ființa care ești tu de fapt. Ești mai întâi conștient a fi, apoi ești conștient a fi om. După ce vălul omului este pus pe sinele tău fără chip, devii conștient a fi un membru al unei anumite rase, națiuni, familii, crez etc. Vălul de ridicat în circumcizia spirituală este vălul omului. Dar înainte ca aceasta să se poată face, trebuie să tai adeziunea la rasă, națiune, familie și așa mai departe. „În Hristos nu mai e nici grec, nici evreu, nici rob, nici slobod, nici bărbat, nici femeie” [*aprox., Coloseni 3:11*]. „Trebuie să lași tată, mamă, frate și să-Mi urmezi Mie” [*aprox., Luca 14:26*]. Pentru a îndeplini asta, încetezi a te mai identifica pe tine cu aceste diviziuni, devenind indiferent la atari revendicări. Indiferența este cuțitul care taie. *Simțirea* este funia care leagă. Când poți privi asupra omenirii ca o mare frăție fără distincție de rasă sau crez, atunci vei ști că ai îndepărtat aceste membrane. Cu aceste legături tăiate, tot ce te mai separă acum de adevărata ta ființă este credința ta că ești om.

Pentru a îndepărta acest ultim văl, îți lepezi concepția despre tine ca om, știindu-te numai *a fi*. În loc de conștiința „EU SUNT om”, lasă să fie doar „EU SUNT” – fără chip, fără formă și fără statură. Ești circumcis spiritual când conștiința de om este lepădată și *conștiința ta necondiționată de a fi* îți este dezvăluită ca veșnicul cap al creației, o prezență atotștiutoare, fără formă, fără chip. Apoi, dezvelit și trezit, vei declara și vei ști că EU SUNT este Dumnezeu și afară de mine, această conștiință, nu este Dumnezeu.

Acest mister este spus simbolic în Biblie în povestea lui Iisus spălând picioarele ucenicilor Săi. Este consemnat că Iisus S-a dezbrăcat de haine și S-a încins cu un ștergar. Apoi, după ce a spălat picioarele ucenicilor Săi, le-a șters cu ștergarul cu care era încins. Petru a protestat față de spălarea picioarelor lui și i s-a spus că, altfel, nu va avea parte de Iisus. Auzind asta, Petru a replicat, „Doamne, spală-mi nu numai picioarele, ci și mâinile și capul”. Iisus a răspuns că „Cine s-a scaldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot” [*Ioan 13:1-10*].

Simțul comun ar spune cititorului că omul nu este curat de tot numai fiindcă picioarele îi sunt spălate. Așadar, el ar trebui fie să respingă povestea ca fiind fantezie, fie să-i caute înțelesul ascuns. Fiecare poveste a Bibliei este o dramă psihologică ce are loc în conștiința omului și cea de față nu e o excepție. Spălarea picioarelor discipolilor este povestea mistică a circumciziei spirituale sau a dezvăluirii secretelor Domnului.

Iisus este numit Domnul. Ți se spune că numele Domnului este EU SUNT – Je Suis. „EU SUNT Domnul, acesta este Numele Meu”, Isaia 42:8. Povestea spune că Iisus era gol, în afara ștergarului care-l acoperea vintrele sau secretele. Iisus sau Domnul simbolizează *conștiința ta de a fi* ale cărei secrete sunt ascunse de ștergar (*conștiința de a fi om*). Picioarul simbolizează înțelegerea care trebuie spălată de toate credințele sau concepțiile omenești de către Domnul. Când se scoate și ștergarul pentru a șterge picioarele, secretele Domnului sunt dezvăluite.

Pe scurt, înlăturând credința că tu ești om îți dezvăluie conștiința drept cap al creației. Omul e prepuțul ce ascunde capul creației. EU SUNT Domnul ascuns de vălul omului.

INTERVAL DE TIMP

*Să nu se tulbure inima voastră;
credeți în Dumnezeu,
credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt.*

Iar de nu, v-aș fi spus.

Mă duc să vă gătesc loc.

*Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine,
ca să fiți și voi unde EU SUNT. – Ioan 14:1-3*

„Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde EU SUNT.”

Acel MINE în care trebuie să crezi este conștiința ta, EU SUNT; este Dumnezeu. Este, de asemenea, casa Tatălui ce conține înlăuntrul său toate stările de conștiință ce ar putea fi concepute. Fiecare stare de conștiință este numită „locaș”.

Această conversație are loc înlăuntrul tău. EU SUNT-ul tău, conștiința necondiționată, este Hristos Iisus vorbind sinelui condiționat sau conștiința Ion Popescu. „EU SUNT Ion”, dintr-un punct de vedere mistic, este două ființe, anume, Hristos și Ion. Deci mă duc să pregătesc un loc pentru tine, mutându-mă din starea ta de conștiință actuală în starea dorită. Este o promisiune din partea lui Hristos sau *conștiința de a fi* către actuala ta concepție despre tine că îți vei părăsi conștiința actuală și îți vei însuși alta.

Omul este un așa sclav al timpului încât, dacă după ce și-a însușit o stare a conștiinței care nu este acum văzută de lume și ea, starea însușită, nu se întrupează imediat, el își pierde credința în revendicarea sa nevăzută; imediat o leapădă și se întoarce la fosta sa stare inertă de a fi. Din cauza acestei limitări a omului, am găsit de mare ajutor să folosesc un interval de timp specific în facerea acestei călătorii spre un locaș pregătit.

„Așteaptă o clipă” [Iov 36:2].

Noi toți am catalogat zilele diferite ale săptămânii, lunilor anului și anotimpurilor. Prin asta, vreau să spun că tu și cu mine am spus iar și iar, „Hei, azi parcă-i duminică” sau „luni” sau „sâmbătă”. Am spus și în mijlocul verii, „Hei, parcă-i toamna”. Aceasta e dovada clară că **tu și cu mine avem sentimente definite asociate cu aceste zile diferite, luni și anotimpuri ale anului. Din cauza acestor asociații, putem oricând să ne afundăm conștient în acea zi sau anotimp pe care l-am ales.**

Nu defini egoist acest interval în zile și ore, numai pentru că ești nerăbdător să-l primești, ci rămâi simplu în convingerea că e făcut – timpul, fiind pur relativ, ar trebui eliminat complet – și dorința ta se va împlini.

Această abilitate de a ne plasa în orice moment în timp ne permite să folosim timpul în călătoria noastră în locașul dorit. Acum, eu (conștiința) merg într-un punct al timpului și acolo pregătesc un locaș. Dacă mă duc într-un asemenea punct în timp și pregătesc un locaș, mă voi întoarce în acest punct din timp de unde am plecat; și am să te iau și am să te duc în acel locaș pe care l-am pregătit, ca acolo unde EU SUNT, să fii și tu.

Dă-mi voie să-ți ofer un exemplu de astfel de călătorie. **Să zicem că ai o dorință intensă. Ca cei mai mulți oameni care sunt înrobiți de timp, ai putea crede că e cu neputință să realizezi o dorință atât de mare într-un interval limitat. Dar admitând că toate lucrurile sunt cu putință lui Dumnezeu, crezându-l pe Dumnezeu a fi EUL din tine sau conștiința ta de a fi, poți spune, „Ca Ion, nu pot face nimic; dar din moment ce toate lucrurile sunt cu putință pentru Dumnezeu și știu că Dumnezeu e conștiința mea de a fi, îmi pot realiza dorința în scurt timp. Cum va fi realizată dorința mea, eu (ca Ion) nu știu, dar prin însuși legea ființei mele, știu că va fi”.**

Cu această credință ferm stabilită, hotărăște care ar fi un interval relativ, rațional de timp în care o astfel de dorință ar putea fi realizată.

Încă o dată, dă-mi voie să-ți amintesc să nu scurtezi intervalul de timp fiindcă ești nerăbdător să-ți primești dorința; lasă un interval firesc. Nimeni nu-ți poate preciza intervalul de timp. Numai tu poți spune care ar fi pentru tine intervalul firesc. Intervalul de timp este relativ, adică, nicidecum doi indivizi nu ar da aceeași măsură a timpului pentru realizarea dorinței lor.

Timpul e veșnic condiționat de concepția omului despre el însuși. Încrederea în tine însuși, determinată de conștiința condiționată, întotdeauna scurtează intervalul de timp. Dacă erai obișnuit cu împliniri mărețe, îți dădeai un mult mai scurt interval în care să-ți împlinești dorința decât omul instruit în eșecuri.

Dacă azi ar fi miercuri și tu decizi că ar fi destul de posibil pentru dorința ta să întrupeze o nouă realizare a ta însuși până duminică, atunci duminică devine punctul în timp pe care ar trebui să-l vizitezi. Pentru a face vizita asta, închizi miercuria în afară și poștești duminica înăuntru. Asta se realizează prin simpla simțire că e duminică. Începe să auzi clopotele bisericii; începe să simți liniștea zilei și tot ceea ce duminica înseamnă pentru tine; simte că e duminică de fapt.

Când acest lucru este împlinit, simte bucuria de a fi primit ceea ce miercuri era numai o dorință. Simte fiorul deplin de a fi primit, apoi întoarce-te la miercuri, punctul în timp pe care l-ai lăsat în urma ta. Făcând asta, creezi un vacuum în conștiință mutându-te de miercuri spre duminică. Natura, detestând vacuumurile, se grăbește să le umple, făurind astfel o matrită în asemănarea a ceea ce tu ai creat ca potențial, anume, bucuria de a fi realizat dorința ta definitivă.

Întorcându-te la miercuri, vei fi umplut de o fericită expectativă, pentru că ai stabilit conștiința a ceea ce trebuie să aibă loc duminica viitoare. Trecând prin intervalul joi, vineri, sâmbătă, nimic nu te perturbă indiferent de condiții, pentru că tu ai predeterminat ceea ce vei fi „de sabbat” și asta rămâne o convingere nealterabilă.

Plecând înainte și pregătind locașul, te-ai întors la Ion și acum îl ieși cu tine prin intervalul de trei zile spre locașul pregătit pentru ca să împartă bucuria ta cu tine, *ca acolo unde EU SUNT, să fii și tu.*

TRINITATEA

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. – Geneza/Facerea 1:26

Descoperindu-L pe Dumnezeu ca fiind *conștiința noastră de a fi* și această realitate neschimbătoare, necondiționată (EU SUNT-ul) ca fiind unicul creator, să vedem de ce Biblia consemnează o trinitate drept creator al lumii.

În cel de-al 26-lea verset al primului capitol din Geneza/Facerea, se spune, „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru”. Bisericile se referă la această pluralitate de dumnezei ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh. Ce vrea să se spună prin „Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh” nu au încercat vreodată să explice, fiindcă sunt în întuneric cu privire la acest mister.

Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt trei aspecte sau condiții ale conștiinței necondiționate pe care o numim Dumnezeu. *Conștiința de a fi* precede *conștiința de a fi ceva*. Acea conștiință necondiționată care a precedat toate stările de conștiință este Dumnezeu – EU SUNT. Cele trei aspecte condiționate sau diviziuni ale sinelui pot fi cel mai bine descrise în acest fel:

Atitudinea receptivă a minții este acel aspect care primește impresiuni și astfel poate fi asemănat cu un pântec sau Mamă.

Cel care face impresiunea este masculinul sau aspectul presant și astfel cunoscut ca Tatăl.

Impresiunea devine în timp o expresie, care expresie e veșnic în asemănarea și imaginea impresiunii; astfel, acest aspect concretizat se spune că e Fiul purtând mărturie Tatălui-Mamei lui.

O înțelegere a acestui mister al trinității permite celui care o înțelege să-și transforme complet lumea și să o făurească după propriul său plac.

Iată o aplicație practică a acestui mister. Stai în tăcere și decide ce este ceea ce ți-ar plăcea cel mai mult să exprimi sau să posezi. După ce ai decis, închide-ți ochii și ia-ți complet atenția de la tot ceea ce ar nega realizarea lucrului dorit; apoi asumă-ți o atitudine receptivă a minții și joacă-te de-a presupusul, imaginându-ți cum te-ai simți dacă ți-ai realiza acum dorința. Începe să asculți de parcă spațiul ți-ar vorbi și ți-ar spune că ești acum ceea ce dorești să fii.

Această atitudine receptivă este starea de conștiință pe care trebuie să ți-o asumi înainte ca o impresiune să se poată face. Odată obținută această stare a minții flexibilă și impresionabilă, începe să imprimi asupra ta faptul că ești ceea ce dorești să fii, revendicând și simțind că exprimi și posezi acum ceea ce ai decis a fi și a avea. Continuă în această atitudine până ce impresiunea este făcută.

În timp ce contemplezi, fiind și posedând ceea ce ai hotărât să fii și să ai, vei observa că fiecare inspirație de aer aduce un fior de bucurie ce curge prin întreaga ta ființă. Acest fior sporește în intensitate pe măsură ce simți tot mai multă bucurie de a fi ceea ce te revendici pe tine a fi. Apoi, într-o ultimă inhalare adâncă, întreaga ta ființă va exploda de bucuria împlinirii și vei ști prin sentimentul acesta că ești impregnat de Dumnezeu, tatăl. De îndată ce impresia s-a făcut, deschide ochii și întoarce-te la lumea pe care ai închis-o afară cu câteva momente mai devreme.

În această atitudine receptivă a ta, în timp ce contemplan cum e să fii ceea ce dorești să fii, îndeplineai de fapt actul spiritual al generării, așa că ești acum, la întoarcerea ta din această meditație tăcută, o ființă însărcinată purtând un prunc sau o impresie, care prunc a fost conceput imaculat, fără ajutor de bărbat.

Îndoiala este singura forță capabilă să perturbe sămânța sau impresia; pentru a evita pierderea sarcinii unui atât de minunat prunc, pășește în secret prin intervalul de timp necesar care îi va lua impresiunii să devină o expresie. Nu spune nimănui despre idila ta spirituală. Încuie-ți secretul în tine cu bucurie, încrezător și fericit că într-o zi vei da naștere fiului iubirii tale exprimând și posedând natura impresiei tale. Atunci vei cunoaște misterul lui „Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru””.

Vei ști că pluralitatea lui Dumnezeu la care se face referire reprezintă cele trei aspecte ale propriei tale conștiințe și că tu ești trinitatea, întâlnindu-se în conclavul spiritual pentru a făuri lumea după chipul și asemănarea a ceea ce ești tu conștient a fi.

RUGĂCIUNEA

Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. – Matei 6:6
Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit, și le veți avea. – Marcu 11:24

Rugăciunea este cea mai minunată experiență pe care o poate avea omul. Nicidecum murmuratul zilnic al vastei majorități de pe tot pământul care, prin repetările acelea zadarnice speră să ajungă la urechea lui Dumnezeu, rugăciunea este extazul cununiei spirituale ce are loc în adâncă, tăcuta neclintire a conștiinței. În adevăratul său sens, rugăciunea este ceremonia cununiei lui Dumnezeu. Așa cum domnișoara, în ziua nunții ei, își lasă numele familiei sale pentru a-și asuma numele soțului, la fel, cel ce se roagă trebuie să-și lase actualul nume sau natură și să-și asume natura a ceea pentru ce se roagă.

Evangheliile au dat omului instrucțiuni clare referitoare la îndeplinirea acestei ceremonii, astfel: „Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” [Matei 6:6]. Intrarea în cameră este intrarea în camera nupțială. Așa cum nimănu în afara miresei și a mirelui nu i se permite să intre într-o cameră atât de sfântă ca apartamentul nupțial în noaptea ceremoniei cununiei, la fel, nimănu în afara celui care se roagă și a ceea pentru ce se roagă nu i se permite să intre în sfântul ceas al rugăciunii. Cum mireasa și mirele, la intrarea în apartamentul nupțial, închid ușa lumii de afară, așa și cel ce intră în sfânta oră de rugăciune închide ușa simțurilor și lasă afară întreaga lume din jurul lui. Aceasta se obține luându-ți complet atenția de la toate lucrurile în afara celui ce care ești acum îndrăgostit (lucrul dorit).

A doua fază a acestei ceremonii spirituale este definită în aceste cuvinte: „Când te rogi, crede că ai primit, și vei primi”. Contemplând în bucurie cum ești și cum ai ceea ce dorești să fii și să ai, ai făcut și acest al doilea pas și îndeplinești spiritual astfel actul cununiei și procreării. Atitudinea ta receptivă a minții în timpul rugăciunii sau contemplării poate fi asemănată cu o mireasă sau un pântec, fiindcă este acel aspect al minții care primește impresiile. Ceea ce te contemplezi a fi este mirele, fiindcă este numele sau natura pe care le asumi și astfel este cel care lasă impregnarea; așadar cineva moare fecioriei sau naturii prezente pe când își asumă numele și natura impregnării.

Pierdut în contemplare și asumându-ți numele și natura lucrului contemplat, întreaga ta ființă începe să se înfioreze de bucuria de a fi acel lucru. Acest fior, care aleargă prin întreaga ta ființă când îți însușești conștiința dorinței tale, este dovada că ești atât cununat cât și impregnat. Întorcându-te din această tăcută meditație, ușa e din nou deschisă spre lumea pe care ai lăsat-o în urmă. Dar de data aceasta te întorci ca o mireasă impregnată. Intri în lume o ființă schimbată și, deși nimeni în afară de tine nu știe despre această minunată idilă, lumea va vedea, în foarte scurtă vreme, semnele însărcinării tale, fiindcă vei începe să exprimi ceea ce te-ai simțit, în ceasul tău de tăcere, a fi.

Mama lumii sau mireasa Domnului este înadins numită Maria, sau apă, fiindcă apa își pierde identitatea asumându-și natura a ceea cu ce este amestecată; la fel, Maria, atitudinea receptivă a minții, trebuie să-și piardă identitatea sa când își asumă natura lucrului dorit. Numai când cineva este dispus să renunțe la propriile limitări și identitatea din prezent poate deveni ceea ce dorește să fie. Rugăciunea e formula prin care se încheie asemenea divorțuri și mariaje. „Doi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere și se va da lor de către Tatăl din ceruri” [Matei 18:19]. Cei doi care se învoiesc sunteți tu, mireasa, și lucrul dorit, mirele. Când această învoială s-a încheiat, un prunc ce poartă mărturia acestei uniuni se va naște. Începi să exprimi și să posezi ceea ce ești conștient a fi. Rugăciunea, deci, înseamnă a te recunoaște pe tine însuși a fi ceea ce dorești să fii în loc să cerșești de la un dumnezeu din afară ceea ce dorești.

Milioane de rugăciuni nu primesc răspuns zilnic fiindcă omul se roagă la un dumnezeu care nu există. Conștiința fiind Dumnezeu, trebuie să cauți în conștiință după lucrul dorit, asumându-ți conștiința calității dorite. Numai făcând asta îți vor fi rugăciunile ascultate. A fi conștient că ești sărac și a te ruga unui dumnezeu pentru averi înseamnă a fi răsplătit cu ceea ce ești conștient a fi, adică sărăcie. Pentru a fi eficiente, rugăciunile trebuie să fie revendicate și însușite. Asumă-ți conștiința pozitivă a lucrului dorit.

Cu dorința ta definită, întoarce-te în tăcere spre înlăuntrul și închide ușa după tine. Pierde-te în dorința ta; simte-te a fi una cu ea; rămâi în această fixație până vei fi absorbit viața și numele revendicându-te și simțindu-te a fi și a avea ceea ce dorești. Când ieși din ora de rugăciune, trebuie să o faci conștient a fi și a avea ceea ce până atunci numai doreai a fi și a avea.

CEI DOISPREZECE UCENICI

*Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi,
și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate, și să tămăduiască orice fel de boală
și orice fel de neputință. – Matei 10:1*

Cei doisprezece ucenici [*sau*, „discipoli”] reprezintă cele douăsprezece calități ale minții care pot fi controlate și disciplinate de om. Disciplinate, vor urma tot timpul porunca celui care le-a disciplinat.

Aceste douăsprezece calități din om sunt potențiale fiecărei minți. Nedisciplinate, acțiunile lor seamănă mai mult acțiunilor unei gloate decât ale unei armate disciplinate. Toate furtunile și confuziile care îl copleșesc pe om își pot găsi originile direct în aceste prost-corelate caracteristici ale minții umane în starea adormită actuală.

Până ce vor fi trezite și disciplinate, ele vor permite fiecărui zvon și emoție senzitivă să le perturbe.

Când aceste douăsprezece sunt disciplinate și aduse sub control, cel care reușește acest control le va spune, „De acum vă voi numi nu robi, ci prieteni” [*aprox.*, *Ioan 15:15*]. El știe că din acel moment înainte, fiecare atribut disciplinat al minții obținut îi va deveni prieten și îi va servi.

Numele celor douăsprezece calități le dezvăluie natura. Aceste nume nu li se dau până ce sunt chemate la ucenicie. Ele sunt: Simon, care mai târziu va fi supranumit Petru, Andrei, Iacov, Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei, Iacov al lui Alfeu, Tadeu, Simon Canaanitul și Iuda [*Matei 10; Marcu 1; Marcu 3; Luca 6*].

Prima calitate de chemat și disciplinat este **Simon, sau atributul auzului**. Această facultate, când e ridicată la nivelul de ucenic, permite să ajungă la conștiință numai acelor impresii cărora auzului i s-a poruncit să le lase înăuntru. Indiferent ce ar putea sugera înțelepciunea omului sau evidența transmisă de simțuri, dacă asemenea sugestii și idei nu sunt în legătură cu ceea ce aude, el rămâne nemișcat. Aceasta a fost instruită de Domnul său și făcută să înțeleagă că fiecare sugestie careia îi permite să treacă prin poarta sa, ajungând la Domnul și Stăpânul său (conștiința sa), își lasă impresiunea acolo, impresiune care trebuie, în timp, să devină o expresie.

Instrucțiunea lui Simon este că ar trebui să permită numai vizitatorilor demni și onorabili, sau impresiilor de acest fel, să intre în casa (conștiința) Domnului său. Nicio greșală nu poate fi acoperită sau ascunsă de Stăpânul său, căci fiecare expresie a vieții îi spune Domnului său cui i-a oferit, conștient sau inconștient, ospitalitate.

Când Simon, prin lucrările lui, se dovedește a fi un ucenic adevărat și credincios, atunci primește supranumele de **Petru**, sau piatră, ucenicul nemișcat, cel care nu poate fi mituit sau constrâns de nici un vizitator. Este numit de către Domnul său Simon Petru, cel care aude cu credință poruncile Domnului său și nu aude nimic altceva în afara acestor porunci.

Acest Simon Petru descoperă EU SUNT-ul a fi Hristos, și pentru descoperirea sa, primește cheile Cerurilor și este făcut piatra de temelie pe care se sprijină Templul lui Dumnezeu. Clădirile trebuie să aibă temelii ferme și numai auzul disciplinat poate, auzind că EU SUNT este Hristos, să rămână ferm și nemișcat în cunoașterea că EU SUNT Hristos și afară de MINE nu e alt mântuitor.

A doua calitate de chemat la ucenicie este **Andrei, sau curajul**. Prima calitate, credința în sine însuși, dezvoltându-se, își cheamă automat la viață fratele, curajul.

Credința în sine, care nu cere ajutor omului ci singur și în tăcere își însușește conștiința calității dorite – și, în ciuda rațiunii sau a evidențelor contrare a simțurilor sale, continuă răbdător-credincios să aștepte în cunoașterea că revendicarea sa nevăzută, dacă e susținută, trebuie să se realizeze –, asemenea credință dezvoltă un curaj și o tărie de caracter ce sunt dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale omului nedisciplinat, a cărui credință stă în lucrurile văzute.

Credința omului nedisciplinat nu prea poate fi numită credință. Fiindcă, de i s-ar lua armatele, medicamentele sau înțelepciunea omenească în care e pusă credința lui, credința și curajul lui ar dispărea odată cu ele. Dar de la cel disciplinat întreaga lume ar putea fi luată și totuși, el va rămâne credincios în cunoașterea că starea de conștiință în care el rămâne trebuie să se întrupeze la timpul potrivit. Acest curaj este fratele lui Petru, ucenicul care știe ce înseamnă a cuteza, a face și a tăcea.

Următorii doi chemați sunt tot înrudiți. Ei sunt frații Iacov și Ioan, **Iacov cel drept, dreptul judecător** și fratele său, **Ioan, cel iubit**. Dreptatea, pentru a fi înțeleaptă, trebuie administrată cu iubire, întorcând mereu celălalt obraz și tot timpul întorcând bine la rău, iubire pentru ură, pace la violență.

Ucenicul Iacov, simbol al judecății disciplinate, trebuie, atunci când e ridicat pe înaltul jilț de judecător suprem, să fie legat la ochi, pentru a nu fi influențat de carne și nici să judece după aparențele firii. Judecata disciplinată este administrată de cel ce nu e influențat de aparențe.

Cel care i-a chemat pe acești frați la ucenicie continuă credincios poruncii sale de a auzi numai ceea ce a poruncit să audă, anume, Binele. Omul cu această calitate disciplinată a minții este incapabil de a auzi și accepta ca fiind adevărat nimic – fie despre sine, fie despre alții – din ce nu îi umple, odată auzit, inima cu iubire.

Acești doi ucenici sau aspecte ale minții sunt unul și inseparabili, odată treziți. Un asemenea disciplinat iartă toți oamenii că sunt ceea ce sunt. El știe, ca judecător înțelept, că fiecare om exprimă perfect ceea ce este, ca om, conștient a fi. El știe că întreaga manifestare se sprijină pe temelia neschimbătoare a conștiinței, că schimbările de expresie pot fi aduse în vizibil numai prin schimbarea conștiinței.

Fără condamnare sau critică, aceste calități disciplinate ale minții permit oricui să fie ceea ce este. Totuși, deși permit tuturor această libertate deplină de alegere, ei sunt veșnic atenți să vadă cum ceea ce ei înșiși predică și fac – atât pentru alții cât și pentru ei înșiși –, numai asemenea lucruri, atunci când sunt exprimate, glorifică, aduc demnitate și dau bucurie celui care le exprimă.

Cea de-a cincea calitate chemată la ucenicie este **Filip. Acesta cere să i se arate Tatăl. Omul trezit** știe că Tatăl este starea de conștiință în care sălășluiește omul și că această stare, sau Tatăl, poate fi văzută numai așa cum este exprimată. El se știe a fi asemănarea sau imaginea perfectă a acelei conștiințe cu care el este identificat.

Așa că El declară, „Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” [*Ioan 1:18*]; așadar, când Mă vezi pe Mine, Fiul, Îl vezi pe Tatăl Meu, fiindcă Eu am venit să aduc mărturie Tatălui Meu [*„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut; dar de acum Îl cunoașteți pe El și L-ați și văzut”*, *Ioan 14:7*]; „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: *„Arată-ne pe Tatăl?”* Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl – Care rămâne întru Mine – face lucrările Lui”, *Ioan 14:9-11*]. Tatăl Meu și cu Mine, conștiința și expresia sa, Dumnezeu și omul, sunt una.

Acest aspect al minții, când este disciplinat, persistă până ce ideile, ambițiile și dorințele devin realități întrupate. Aceasta e calitatea care afirmă, „Și afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu” [*Ioan 19:26*]. Știe cum să facă din cuvânt trup [*Ioan 1:14*], cum să dea formă celui fără de formă.

Al șaselea ucenic este numit **Bartolomeu. Această calitate este facultatea imaginativă**, calitate a minții care, odată trezit, îl distinge pe om de mulțime.

O imaginație trezită îl plasează pe cel astfel trezit cu cap și umeri deasupra omului obișnuit, dându-i aparența unei făclii de lumină într-o lume întunecată.

Nicio altă calitate nu separă pe om de oameni așa cum face imaginația disciplinată. Aceasta e separarea grâului de neghină. Cei care au dat cel mai mult societății noastre sunt artiștii, oamenii de știință, inventatorii și alții cu imaginație vie.

De s-ar face un sondaj pentru a determina motivul pentru care atât de mulți aparent educați bărbați și femei eșuează în anii de după facultate sau de s-ar face un astfel de sondaj pentru a determina motivul diferitelor forțe de venituri ale maselor, fără îndoială că s-ar evidenția faptul că imaginația joacă rolul important. Un asemenea sondaj ar arăta că imaginația este cea care face din om un lider, pe când lipsa ei îl face un simplu următor de lideri.

În loc să dezvolte imaginația în om, sistemul nostru educațional adesea o suprimă prin încercarea de a pune în mintea omului înțelepciunea pe care o poartă. Îl forțează să memoreze un număr de cărți și texte care, la scurt timp, sunt contrazise de cărți și texte ulterioare.

Educația nu se împlinește punând ceva în om; scopul său este să scoată din om înțelepciunea care e latentă în el.

Fie ca cititorul să-l cheme pe Bartolomeu la ucenicie, fiindcă numai înălțând această calitate la rang de ucenic va avea capacitatea de a concepe idei care-l vor ridica dincolo de limitările omului.

Cel de-al șaptelea se numește **Toma**. Această calitate disciplinată pune la îndoială sau neagă fiecare zvon și sugestie care nu sunt în armonie cu ceea ce i s-a poruncit lui Simon Petru să lase să intre. Omul care e conștient a fi sănătos (nu datorită sănătății moștenite, dietelor sau climatului, ci datorită faptului că el e trezit și cunoaște starea de conștiență în care trăiește) va continua, în ciuda condițiilor lumii, să exprime sănătate. Ar putea auzi, de la presă, radio și oamenii înțelepți ai lumii că o plagă a măturat pământul și totuși ar rămâne nemișcat și neimpresionat. Toma, cel ce se îndoiește – atunci când e disciplinat – va nega faptul că acea boală sau orice altceva ce nu este în acord cu acea conștiență căreia el îi aparține ar avea puterea să-l afecteze.

Această calitate a negării – atunci când e disciplinată – protejează omul de primirea impresiilor care nu sunt în armonie cu natura sa. El adoptă o atitudine de totală indiferență la toate sugestiile ce sunt străine de ceea ce dorește el să exprime. Negarea disciplinată nu e o luptă sau o străduință, ci totală indiferență.

Matei, al optulea este **darul lui Dumnezeu**. Această calitate a minții arată dorințele omului ca daruri ale lui Dumnezeu. Omul care a chemat acest ucenic la viață știe că fiecare dorință a inimii sale este un dar din ceruri și că aceasta conține atât puterea cât și planul auto-expresiei sale. Un astfel de om nu pune niciodată la îndoială modul de expresie al dorinței. El știe că planul de expresie nu este niciodată arătat omului, deoarece căile lui Dumnezeu sunt de nepătruns [Romani 11:33]. El își acceptă pe deplin dorințele ca daruri deja primite și merge pe calea lui în pace, încrezător că ele vor apărea.

Al nouălea ucenic este numit **Iacov, fiul lui Alfeu**. Aceasta este calitatea discernământului. O minte limpede și ordonată este vocea care cheamă ucenicul la viață. Această facultate percepe ceea ce nu se arată ochiului. Acest ucenic nu judecă după aparențe, pentru că are capacitatea de a funcționa pe tărâmul cauzei și astfel nu este niciodată indus în eroare de aparențe.

Clarviziunea este facultatea care se trezește când această calitate este dezvoltată și disciplinată, nu clarviziunea din camerele de ședințe mediu-mnice, ci **adevărată clarviziune sau clarvedere a misticului**. Adică, acest aspect al minții are capacitatea de a interpreta ceea ce se vede. Discernământul, sau capacitatea de diagnostic este calitatea lui Iacov, fiul lui Alfeu.

Tadeu, al zecelea, este ucenicul **preamării**, o calitate care lipsește, din nefericire, omului nedisciplinat. Când această calitate a preamării și recunoștinței se trezește în om, el pășește având mereu cuvintele „Mulțumesc, Tată” pe buze. El știe că mulțumirea lui pentru lucruri încă nevăzute deschide ferestrele cerurilor și îngăduie darurilor mai presus de capacitatea lui să fie turnate peste el.

Omul care nu e recunoscător pentru lucrurile primite e puțin probabil să fie destinatarul multor daruri de la aceeași sursă. Până ce această calitate a minții nu e disciplinată, omul nu va vedea deșertul înflorind precum trandafirii. Preamărirea și recunoștința sunt, pentru darurile invizibile ale lui Dumnezeu (dorințele omului) ceea ce ploaia și soarele sunt pentru semințele nevăzute din sânul pământului.

Cea de-a unsprezecea calitate chemată este Simon Canaanitul. O sintagmă-cheie potrivită pentru acest ucenic este „**primitorul de vești bune**”. Simon Canaanitul, sau Simon din țara laptelui și a mierii, atunci când e chemat la ucenicie, devine dovada că cel care cheamă această facultate la viață a devenit conștient de abundența vieții. El poate spune, împreună cu psalmistul David, „Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc; uns-ai cu untdelemn capul meu și paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic” [Psalm 23:5/22:6]. Acest aspect al minții disciplinate este incapabil de a auzi altceva decât vești bune și astfel este perfect calificat de a predica Evanghelia, sau Buna-Vestire.

Cea de-a douăsprezecea și ultima dintre calitățile disciplinate ale minții este numită **Iuda**. Când această calitate este trezită, **omul știe că el trebuie să moară pentru ceea ce este înainte de a deveni ceea ce dorește să fie**. Astfel, se spune despre acest ucenic faptul că a comis suicid, ceea ce e calea misticului de a spune inițiatului că Iuda este aspectul disciplinat al **detașării**. Acesta știe că EU SUNT-ul lui, sau conștiența sa, este mântuitorul său, așa că îi lasă pe toți ceilalți mântuitori să plece. Această calitate – atunci când este disciplinată – dă omului **tăria de a renunța**.

Cel care l-a chemat pe Iuda la viață a învățat cum să-și ia atenția de la probleme sau limitări și să și-o așeze pe ceea ce este soluția sau mântuirea. „Dacă nu vă veți naște din nou, nu puteți în nici un fel intra în Împărăția Cerurilor” [Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus (sau, „din nou”), nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu”, Ioan 3:3-7]. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” [Ioan 15:13].

Când omul realizează că acea calitate dorită, odată realizată, îl va salva și îi va deveni tovarăș, el își dă de bună-voie viața (actuala concepție despre el însuși) pentru prietenul său [concepția dorită] detașându-și conștiința de ceea ce el este conștient a fi și asumându-și conștiința a ceea ce el dorește a fi.

Iuda, cel pe care lumea, în necunoașterea sa, l-a stigmatizat, va fi așezat, atunci când omul se trezește din starea sa nedisciplinată, pe înălțimi, căci Dumnezeu e iubire și nu e mai mare iubire la om decât aceasta – să-și dea viața pentru un prieten. Până ce omul nu va renunța la ceea ce este acum conștient a fi, el nu va deveni ceea ce dorește să fie; iar Iuda este cel care împlinește asta prin suicid sau detașare.

Acestea sunt cele douăsprezece calități care s-au dat omului de la temelia lumii. Datoria omului este să le ridice la nivelul uceniciei. Când aceasta este împlinită, omul va spune, „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea” [*Ioan 17:4,5*].

LUMINĂ LICHIDĂ

*În El avem viața,
mișcarea și ființa. – Fapte 17:28*

Fizic, această lume apare ca un ocean de lumină conținând în sine toate lucrurile, inclusiv omul, ca trupuri pulsânde învelite în lumină lichidă. Povestea biblică a Potopului [*Facerea/Geneza 6-8*] este starea în care trăiește omul. Omul este de fapt inundat într-un ocean de lumină lichidă în care ființe de lumină nenumărate se mișcă.

Povestea Potopului este într-adevăr pusă în scenă azi. Omul este arca ce conține înlăuntrul său principiul masculin-feminin al fiecărei ființe vii. Porumbelul sau ideea care e trimisă în afară pentru a găsi pământ uscat este încercarea omului de a-și întrupa ideile. Ideile omului aduc a păsări în zbor – ca și porumbelul din poveste, întorcându-se la om fără a găsi un loc de odihnă. Dacă omul nu va lăsa asemenea căutări neroditoare să-l descurajeze, într-o bună zi, pasărea se va întoarce cu o ramură verde. După asumarea conștiinței lucrului dorit, el va fi convins că așa este; și va simți și ști că el este ceea ce și-a însușit conștient, deși nu este confirmat încă de simțurile lui. Într-o bună zi, omul va deveni atât de identificat cu propria lui concepție încât o va ști a fi el însuși și va declara, „EU SUNT; EU SUNT ceea ce doresc să fiu (EU SUNT cel ce/ceea ce EU SUNT)”. Va descoperi că, făcând asta, va începe să-și întrupeze dorința (porumbelul sau dorința va găsi de această dată pământ uscat), înțelegând în acest fel misterul cuvântului făcut trup.

Totul pe lume este o cristalizare a acestei lumini lichide. „EU SUNT lumina lumii” [*Ioan 8:12; Ioan 9:5; Ioan 12:46*]. Conștiința ta de a fi este lumina lichidă a lumii, care se cristalizează în concepția pe care o ai despre tine însuși.

Conștiința ta necondiționată de a fi s-a conceput mai întâi pe sine în lumină lichidă (care e viteza primordială a universului). Toate lucrurile, de la cele mai înalte până la cele mai de jos vibrații sau expresii ale vieții, sunt nimic mai mult decât vibrații ale vitezei acestei velocități inițiale; aur, argint, fier, lemn, carne etc. sunt numai diferite expresii sau velocități ale acestei unice lumini de substanță lichidă.

Toate lucrurile sunt lumină lichidă cristalizată; diferențierea sau infinitatea de expresie este cauzată de dorința celui care o concepe de a se cunoaște pe sine. Concepția ta despre sine determină automat viteza necesară pentru a exprima ceea ce te-ai conceput pe tine însuși a fi.

Lumea este acest ocean de lumină lichidă în nenumărate stări diferite de cristalizare.

SUFLAREA VIEȚII

[Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață, și s-a făcut omul ființă vie. – Facerea/Geneza 2:7

După cum nu știi care este calea vântului, cum se întocmesc oasele în pântecele maicii, tot așa nu cunoști lucrarea lui Dumnezeu, care face toate. – Ecclesiastul 11:5

După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, și boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul. 3Regi/1 Împărați 17:17

(Elisei) s-a ridicat și s-a culcat peste copil și și-a pus buzele sale pe buzele lui și ochii săi pe ochii lui și palmele sale pe palmele lui și s-a întins pe el și a încălzit trupul copilului. 4Regi/2 Împărați 4:34

Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. – Apocalipsa 11:11]

Chiar a readus la viață prorocul Ilie [și/sau Elisei, n. tr.] pe fiul cel mort al văduvei?

Această povestire, la fel ca toate celelalte povestiri ale Bibliei, este o dramă psihologică ce are loc în conștiința omului. Văduva simbolizează fiecare bărbat și femeie din lume; fiul cel mort reprezintă dorințele frustrate și ambițiile omului; prorocul, Ilie [și/sau Elisei, n. tr.], simbolizează puterea lui Dumnezeu din om, sau conștiința omului de a fi.

Povestirea ne spune că prorocul a luat copilul mort de la sânul văduvei și l-a dus în odaia de sus. Intrând în odaia de sus, a închis ușa după el; punând copilul pe un pat, a suflat viață în el; întorcându-i-l apoi mamei, i-a dat copilul și i-a spus, „Iată, copilul tău este viu” [3Regi/1 Împărați 17:23 și 4Regi/2 Împărați 4:36].

Dorința omului poate fi simbolizată de copilul mort. Simplul fapt că el dorește e dovada clară că lucrul dorit nu este încă o realitate vie în lumea lui. El încearcă în toate modurile imaginabile să-și aducă dorința în realitate, să-i dea viață, dar descoperă într-un final că toate încercările lui sunt neroditoare.

Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de existența puterii infinite din ei înșiși, ca proroci. Ei rămân la nesfârșit cu un copil mort în brațe, nerealizând că dorința este indicarea clară a capacităților nelimitate pentru împlinirea ei.

Fie ca omul să recunoască odată că propria sa conștiință este prorocul care suflă viață în tot ce este el conștient a fi, și își va închide ușa simțurilor în fața problemei sale și își va fixa atenția – numai asupra a ceea ce dorește, știind că, făcând asta, dorințele lui sigur sunt realizate. Va descoperi recunoașterea a fi suflarea vieții, căci va percepe – pe când se revendică pe sine, acum, conștient, a exprima sau a poseda tot ceea ce dorește a fi sau a avea – cum el suflă suflarea [sic!] vieții în dorința sa. Calitatea revendicată pentru dorință (într-un mod necunoscut lui) va începe să miște și va deveni o realitate vie în lumea lui.

Da, prorocul Ilie [și/sau Elisei, n. tr.] trăiește totdeauna ca și conștiință nelimitată a omului de a fi, văduva, ca și conștiința sa limitată de a fi, iar copilul, ca ceea ce dorește el a fi.

DANIEL ÎN GROAPA LEILOR

*Dumnezeul tău pe Care tu Îl cinstești fără încetare,
Acela te va scăpa! – Daniel 6:16/6:17*

Povestea lui Daniel este povestea fiecărui om. E consemnat că Daniel, închis fiind în groapa leilor, și-a întors spatele către fiarele flămânde; și cu privirea către lumina ce venea de sus, s-a rugat unului și singurului Dumnezeu. Leii, care fuseseră dinadins înfometăți pentru ospăț, au rămas neputincioși în a vătăma pe proroc. Credința lui Daniel în Dumnezeu era atât de mare încât i-a adus la sfârșit libertatea și numirea ca înalt dregător în împărăție [*Daniel 6:13-28*]. Această poveste a fost scrisă pentru tine, pentru a te instrui în arta eliberării de orice problemă sau închisoare din lume.

Cei mai mulți dintre noi, aflându-ne în groapa leilor, am fi preocupați numai de lei, nu ne-am gândi la nicio altă problemă de pe lumea asta mare în afara leilor; totuși, ni se spune că Daniel și-a întors spatele către ei și a privit spre lumina care era Dumnezeu. Dacă am putea urma exemplul lui Daniel când suntem amenințați de vreun dezastru teribil precum leii, sărăcia sau boala, dacă, precum Daniel, ne-am putea duce atenția spre lumina care e Dumnezeu, soluțiile noastre ar fi la fel de simple.

De exemplu, dacă ai fi întemnițat, n-ar fi nevoie să-ți spună cineva că ceea ce ar trebui să-ți dorești este libertatea. Libertatea sau mai degrabă dorința de a fi liber ar fi automată. Același lucru ar fi adevărat dacă ai fi bolnav sau dator sau în orice altă încurcătură. Leii reprezintă situații de natură amenințătoare, aparent fără soluții. Fiecare problemă își produce automat soluția în forma unei dorințe de a te elibera de problemă. Așadar, întoarce-ți spatele către problemă și îndreaptă-ți atenția pe soluția dorită, simțindu-te deja a fi ceea ce dorești. Continuă în credința asta și vei descoperi că zidurile temniței tale vor dispărea pe măsură ce începi să exprimi ceea ce ai devenit conștient a fi.

Am văzut oameni, datornici aparent fără speranță, aplicând acest principiu și, în foarte scurt timp, datorii ce erau cât munții au fost înlăturate. Am văzut, de asemenea, din cei la care doctorii au renunțat, ca fiind intratabili, aplicând acest principiu și, într-un timp incredibil de scurt, așa-zisele lor boli incurabile au dispărut fără să lase urme. Privește asupra dorințelor tale drept cuvinte vorbite de Dumnezeu și fiecare cuvânt o prorocie a ceea ce de ce ești capabil a fi. Nu pune la îndoială dacă meriți sau nu meriți să-ți realizezi dorințele. Acceptă-le așa cum vin. Adu mulțumiri pentru ele de parcă ar fi daruri. Simte-te fericit și recunoscător pentru a fi primit asemenea daruri minunate. Apoi mergi pe calea ta în pace. Asemenea acceptări simple ale dorințelor tale sunt ca aruncarea de semințe fertile pe pământ mereu afânat. Când îți sădești dorința în conștiință ca sămânță, încrezător că va apărea în deplinul său potențial de rodire, ai făcut deja tot ceea ce se așteaptă de la tine. A fi îngrijorat sau temător în legătură cu felul în care va fi împlinirea ei înseamnă a ține aceste semințe într-o strânsoare mentală și, astfel, a le împiedica să crească până la vremea recoltei.

Nu fi nerăbdător sau îngrijorat în privința rezultatelor. Rezultatele vor urma la fel de sigur cum ziua urmează nopții. Ai credință în această sădire până ce evidența ți se manifestă a fi astfel. Încrederea ta în această procedură va aduce mari recompense. Aștepti numai puțin în conștiința lucrului dorit; apoi, deodată, când te aștepti mai puțin, lucrul simțit devine expresia ta. Viața nu e pârținoare [*Fapte 10:34; Romani 2:11*] și nu distruge nimic; continuă să țină vie ceea ce omul este conștient a fi. Lucrurile vor dispărea numai pe măsură ce omul își schimbă conștiința. Neagă dacă vrei, și totuși rămâne un fapt acela că singura realitate este conștiința iar lucrurile numai o oglindă a ceea ce ești conștient a fi. Starea paradisiacă pe care o cauți va fi găsită numai în conștiință, fiindcă Împărăția Cerurilor este înlăuntrul tău.

Conștiința ta este singura realitate vie, capul etern al creației. Ceea ce ești tu conștient a fi este trupul vremelnic pe care-l porți. A-ți întoarce atenția de la ceea ce ești conștient a fi înseamnă a decapita acel trup; dar, așa cum o găină sau un șarpe continuă să sară și să se zbată o vreme după ce li s-a retezat capul, la fel, calitățile și condițiile par a trăi încă o vreme după ce ți-ai îndepărtat atenția de la ele.

Omul, necunoscând această lege a conștiinței, își îndreaptă constant gândul spre condițiile lui anterioare și, fiind atent la ele, așează asupra acestor trupuri moarte capul etern al creației; prin asta, el le reanimă și învie. Trebuie să lași aceste trupuri moarte și *morții să-i îngroape pe morți* [*Matei 8:22, Luca 9:60*]. Omul, după ce și-a pus mâna pe plug (adică, după ce și-a însușit conștiința calității dorite), uitându-se îndărăt, își neagă destoinicia pentru Împărăția Cerurilor [*Luca 9:62*]. Cum voia cerurilor se face veșnic pe pământ, ești astăzi în ceruri ceea ce ești înlăuntrul tău, fiindcă aici, pe acest pământ, se arată cerurile tale.

Împărăția Cerurilor chiar este la îndemână. Acum este vremea potrivită. Creează-ți deci un nou cer, intră într-o nouă stare de conștiință și un pământ nou va apărea [*Isaia 65:17*].

PESCUITUL

Au ieșit, și au intrat într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea. – Ioan 21:3

*El le-a zis: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei, și veți găsi.”
Au aruncat-o deci, și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor. – Ioan 21:6*

S-a consemnat că ucenicii au pescuit toată noaptea și nu au prins nimic. Apoi apare Iisus la fața locului și le spune să arunce mrejele încă o dată, dar, de această dată, în partea dreaptă. Petru se supune vocii lui Iisus și își aruncă plasele încă o dată în ape. Acolo unde cu o clipă mai de vreme apa era complet lipsită de pește, acum plasele aproape plesneau de mulțimea capturii [Ioan 21:3-6].

Omul, pescuind prin noaptea necunoașterii omenești, încearcă să-și realizeze dorințele prin efort și luptă, numai pentru a descoperi la final că toată căutarea lui a fost zadarnică. Când el își descoperă *conștiința de a fi* ca fiind Hristos Iisus, se va supune vocii Sale și o va lăsa pe ea să-i dirijeze pescuitul. Își va arunca plasa în partea dreaptă [*cea corectă*]; va aplica această lege în modul corect și va căuta în conștiință după lucrul dorit. Găsindu-l acolo, el va ști că se va multiplica în lumea formei.

Aceia ce au avut plăcerea de a pescui cunosc fiorul de a simți peștele în cârlig. Mușcarea peștelui este urmată de jocul lui; acest joc, apoi, este urmat de aducerea la mal. Ceva similar are loc în conștiința omului pe când pescuiește după manifestările vieții.

Pescarii știu că, dacă vor să prindă un pește mare, trebuie să pescuiască în ape adânci; de va fi să prinzi o bucată mare de viață, trebuie să lași în urma ta apele mici, cu multele lor stânci și șanțuri și să lansezi în albastrul adânc unde se joacă cei mari. Pentru a prinde o manifestare mare a vieții, trebuie să intri în stări de conștiință mai adânci și mai largi; numai în aceste profunzimi trăiesc marile expresii ale vieții.

Iată o formulă simplă pentru pescuitul cu succes. Mai întâi, decide ce este ceea ce vrei să exprimi sau să posezi. Acest pas este esențial. Trebuie să știi categoric ce vrei de la viață înainte de a pescui în ea. După ce ți-ai stabilit dorința, întoarce-te de la lumea simțurilor, îndepărtează-ți atenția de la problemă și direcționează-o numai spre starea de *a fi*, repetând în tăcere dar cu simțire, „EU SUNT”. Luându-ți atenția de la lumea din jurul tău și punându-ți-o pe EU SUNT, astfel încât te pierzi în sentimentul de doar *a fi*, te vei găsi slăbind ancora ce te leagă de superficialul problemei tale; fără efort, te vei îndrepta spre adânc.

Senzația care însoțește această experiență este una de expansiune. Te vei simți înălțându-te și dilatându-te de parcă ai crește. Nu te neliniști; această experiență de plutire și expansiune nu înseamnă decât moartea limitărilor tale. Totuși, limitările tale vor muri pe măsură ce te îndepărtezi de ele, fiindcă ele trăiesc numai în conștiința ta.

În acest adânc sau conștiință extinsă, te vei simți a fi o pulsândă și atotputernică forță, precum ritmul și adâncul oceanului. Acest sentiment de expansiune este semnalul că acum ești în apele albastre-adânci unde înnoată peștii cei mari. Poate că peștii pe care ai decis să-i prinzi sunt sănătatea și libertatea; începi să pescuiești în acest adânc pulsând fără formă al tău după aceste calități sau stări ale conștiinței simțindu-te „EU SUNT sănătos” – „EU SUNT liber”. Continui să te revendici și să te simți a fi sănătos și liber până ce convingerea că ești astfel te posedă.

Pe măsură ce convingerea se naște în tine, astfel că toate îndoielile se sting și știi și simți că ești liber de limitările trecutului, vei ști că ai prins acești pești în cârlig. Bucuria care curge prin întreaga ta ființă simțind că ești ceea ce doreai să fii este egală cu fiorul pescarului ce-și agață peștii lui.

Acum urmează jocul peștelui. Aceasta se obține întorcându-te la lumea simțurilor. Pe când îți deschizi ochii la lumea din jurul tău, convingerea și conștiința că ești sănătos și liber ar trebui să fie atât de hotărâte în tine, încât întreaga ta ființă tremură în anticipare. Apoi, trecând prin intervalul de timp necesar care va lua lucrurilor să se întrupeze, vei simți un fior tainic știind că în scurtă vreme, ceea ce nimeni nu vede, dar ceea ce simți și știi că ești, va ieși la mal.

Într-un moment în care nici nu te gândești, în timp ce pășești credincios în această conștiință, vei începe să exprimi și să ai ceea ce ești conștient a fi și a avea, experimentând, ca pescarul, bucuria tragerii la mal a *celui mare*.

Acum, mergi și pescuiește după manifestările vieții aruncându-ți plasele în partea *cea dreaptă*.

FII URECHI CE AUD

*Puneți în urechile voastre cuvintele acestea:
Căci Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor. – Luca 9:44*

„Voi ascultați bine ce vă spun: Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor”. Nu fi ca aceia care au ochi ce nu văd și urechi care nu aud. Fie ca aceste revelații să pătrundă adânc în urechile tale, căci după ce Fiul (ideea) este conceput, omul cu valorile lui false (rațiunea) va încerca să explice „de ce” și „pentru ce”-urile expresiei Fiului, și, făcând asta, Îl va rupe-n bucăți.

După ce oamenii au chibzuit că un anume lucru este omenește imposibil și astfel nu poate fi făcut, fie ca cineva să reușească imposibilul; înțelepții care ți-au spus că nu se poate face îți vor explica acum de ce și cum s-a întâmplat. După ce vor fi rupt în bucăți cămașa cea fără cusătură [Ioan 19:23] (cauza manifestării), ei vor fi la fel de departe de adevăr cum au fost atunci când l-au proclamat ca fiind imposibil. Atâta vreme cât omul caută cauza expresiei în alte locuri decât în cel care o exprimă, el caută în zadar.

Timp de mii de ani, omului i s-a spus, „EU SUNT Învierea și Viața” [Ioan 11:25]. „Nicio manifestare nu poate să vină la Mine dacă nu o trag” [aprox., Ioan 6:44], dar omul tot nu crede. El preferă să creadă în cauze în afara lui. În clipa în care ceea ce nu era văzut devine văzut, omul e gata să explice cauza și scopul apariției sale. Astfel, Fiul Omului (ideea dorind manifestare) este constant distrusă de mâinile (explicațiile raționale sau înțelepciunea) omului.

Acum că propria ta conștiință îți este revelată drept cauză a toată expresia, nu te întoarce la întunecimea Egiptului cu mulții săi zei. Este numai un singur Dumnezeu. Unul și singurul Dumnezeu este conștiința ta. „Toți locuitorii pământului sunt socotiți ca o nimica și El face ce voiește cu oștirea cerească și cu locuitorii pământului și nimeni nu poate să-L împiedice la lucrul Lui și să-I zică: „Ce faci Tu?”” [Daniel 4:32].

Dacă întreaga lume s-ar pune de acord că un anume lucru nu poate fi exprimat și totuși tu devii conștient a fi ceea ce ei s-au înțeles că nu poate fi exprimat, îl vei exprima. Conștiința ta nu cere niciodată permisiunea de a exprima ceea ce ești tu conștient de a fi. Face asta firesc și fără efort, în ciuda înțelepciunii omului și a opoziției sale.

„De vei întâlni pe cineva [pe cale], să nu-i dai bună ziua” [„și dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi” Luca 10:4; 2Împărați/4Regi 4:29]. Aceasta nu e o poruncă să fii insolent sau neprietenos, ci o reamintire de a nu recunoaște un superior, de a nu vedea în nimeni o barieră pentru expresia ta. Nimeni nu poate să te împiedice sau să-ți pună la îndoială abilitatea de a exprima ceea ce ești conștient a fi. Nu judeca după aparențele lucrului, pentru că „toate [neamurile] sunt ca o nimica înaintea Lui [nu sunt decât nimicicie și deșertăciune”, Isaia 40:17].

Când ucenicii, prin judecata lor după aparențe, au văzut copilul nebun [Marcu 9:17-29; Luca 9:37-43], ei au crezut-o a fi o problemă mai greu de rezolvat decât altele cu care s-au întâlnit; așa că au eșuat în a găsi o soluție. Judecând după aparențe, ei au uitat că Lui Dumnezeu toate Îi sunt cu putință [Matei 19:26; Marcu 10:27]. Hipnotizați cum erau de realitatea aparențelor, nu puteau simți naturațea sănătății mintale.

Singura cale de a evita asemenea eșecuri este de a ține constant minte că propria ta conștiință este Atotputernicul, prezența atotștiutoare; fără ajutor, această prezență neștiută dinlăuntrul tău exteriorizează fără efort ceea ce ești tu conștient de a fi. Fii perfect indiferent la evidența simțurilor, astfel încât să poți simți naturațea dorinței tale – și dorința ta va fi realizată. Întoarce-te de la aparențe și simte naturațea acelei percepții perfecte dinlăuntrul tău, o calitate niciodată de necrezut sau îndoit. Înțelegând-o, nu vei fi niciodată în rătăcire. Dorința ta este soluția problemei tale. Iar cum dorința se realizează, problema dispare.

Nu poți forța nimic în afară, nici prin cel mai puternic efort de voință. Există o singură cale prin care poți porunci lucrurilor pe care le vrei – asumarea conștiinței lucrului dorit.

E o diferență uriașă între a simți un lucru și numai a-l cunoaște intelectual. Trebuie să accepți fără rezerve faptul că, posedând (simțind) un lucru în conștiință, ai poruncit realității care-l cauzează să-l aducă în existență în formă concretă. Trebuie să fii absolut convins de o legătură neîntreruptă între realitatea invizibilă și manifestarea sa vizibilă. Acceptarea ta interioară trebuie să devină o convingere intensă și nealterabilă care transcende atât rațiunea cât și intelectul, renunțând în întregime la orice credință în realitatea externalizării altfel decât ca o reflecție a unei stări interioare a conștiinței. Când înțelegi într-adevăr și crezi lucrurile astea, vei fi construit o atât de profundă siguranță, încât nimic nu te poate zgudui.

Dorințele tale sunt realitățile nevăzute care răspund numai la poruncile lui Dumnezeu.

Dumnezeu poruncește nevăzutului să apară revendicându-Se pe Sine a fi lucrul poruncit. „S-a făcut pe Sine întocmai cu Dumnezeu și n-a socotit o știrbire a face lucrările lui Dumnezeu” [*„Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu”, Filipeni 2:6*].

Acum fie ca această zicere să pătrundă adânc în urechea ta:

FII CONȘTIENT A FI CEEA CE VREI SĂ APARĂ.

CLARVIZIUNEA

*Aveți ochi, și nu vedeți? Aveți urechi, și nu auziți?
Și nu vă aduceți aminte deloc? – Mark 8:18*

Adevărata clarviziune constă, nu în abilitatea ta de a vedea lucruri dincolo de spectrul vederii omenești, ci, mai degrabă, în abilitatea ta de a înțelege ceea ce vezi.

O afirmație din domeniul financiar poate fi văzută de oricine, dar numai puțini pot citi o afirmație din domeniul financiar. Capacitatea de a interpreta afirmația este semnul de vedere clară sau clarviziune.

Că fiecare obiect, atât animat cât și inanimat, este învelit într-o lumină lichidă care se mișcă și pulsează cu o energie mult mai radiantă decât obiectele în sine, nimeni nu știe mai bine decât autorul; dar el mai știe și că abilitatea de a vedea asemenea aure nu este egală cu abilitatea de a înțelege ceea ce vede cineva în lumea din jurul său.

Pentru a ilustra acest punct, iată o poveste cu care întreaga lume este familiarizată, dar pe care numai autenticul mistic sau clarvăzător *a văzut-o* cu adevărat.

SINOPSIS

Povestea lui Dumas, „Contele de Monte Cristo”, este, pentru mistic și adevăratul clarvăzător, biografia fiecărui om.

I

Edmond Dantés, un tânăr marinar, îl găsește pe căpitanul corabiei sale, mort. Preluând comanda vasului în mijlocul unei mări măturate de furtună, el încearcă să cârmească spre un loc de ancorare sigur.

COMENTARIU

Viața însăși este o mare furtunoasă cu care luptă omul încercând să cârmească spre un port liniștit.

II

Asupra lui Dantés se află un document secret care trebuie dat unui om pe care nu-l cunoaște, dar care se va face cunoscut tânărului marinar la timpul potrivit. Acest document este un plan de a-l elibera pe împăratul Napoleon din închisoarea sa de pe insula Elba.

COMENTARIU

Înăuntrul fiecărui om există un plan secret care va elibera puternicul împărat din el însuși.

III

Când Dantés ajunge în port, trei oameni (care, prin lingușeli și osanale, au reușit să se târască spre bunele grații ale actualului rege), temându-se că orice schimbare le-ar putea afecta pozițiile dregătorești, îl arestează pe tânărul marinar și-l încredințează catacombelor.

COMENTARIU

Omul, în încercarea de a-și afla siguranța în lumea asta, se lasă condus de luminile false ale lăcomiei, vanității și puterii.

Cei mai mulți oameni cred că faima, multa bogăție sau puterea politică îi vor asigura împotriva furtunilor vieții. Așa că ei caută să le obțină ca ancore ale vieții lor, numai pentru a descoperi că, în alergarea lor după acestea, și-au pierdut treptat cunoașterea adevăratei lor ființe. Dacă omul își pune credința în lucruri altele decât el însuși, cele în care și-a pus credința, în timp, îl vor distruge; la care timp va fi deja ca cel întemnițat și disperat.

IV

Aici, în acest „mormânt”, Dantés este uitat și lăsat să putrezească. Mulți ani trec. Apoi, într-o zi, Dantés (care de-acum este un schelet viu) aude o bătaie în zidul său. Răspunzând la această bătaie, el aude vocea unuia de partea cealaltă a pietrei. Călăuzit de această voce, Dantés înlătură piatra și descoperă un bătrân preot care era în închisoare de atât de mult, încât nimeni nu mai știe motivul încarcerării sale sau lungimea timpului cât a fost acolo.

COMENTARIU

Aici, dincolo de aceste ziduri ale întunericului mental, omul rămâne în ceea ce pare a fi o moarte vie. După ani de dezamăgiri, omul se întoarce de la acești falși prieteni și-L descoperă înlăuntrul său pe Cel de demult (*conștiința sa de a fi*), care fusese îngropat acolo din ziua în care S-a crezut întâia dată pe Sine a fi om și a uitat că era Dumnezeu.

V

Bătrânul preot petrecuse mulți ani săpându-și ieșirea din acest mormânt viu, numai ca să descopere că își săpase drumul spre mormântul lui Dantés. Se resemnează apoi destinului său și decide să-și găsească bucuria și libertatea învățându-l pe Dantés tot ceea ce știa el referitor la misterele vieții și să-l ajute, de asemenea, să se elibereze.

Dantés, la început, e nerăbdător să acumuleze toată această informație; dar bătrânul preot, cu infinita răbdare adunată în lunga sa detenție, îi arată lui Dantés cât de nepregătit este de a primi această cunoaștere în mintea lui actuală, neliniștită și nerăbdătoare. Deci, cu calm psihologic, el îi dezvăluie gradual tânărului bărbat misterele vieții și ale timpului.

COMENTARIU

Această revelație este atât de minunată, încât omul, când o aude întâia oară, vrea să o cuprindă toată dintr-odată; dar descoperă că, după ani nenumărați petrecuți în credința de a fi om, el și-a uitat într-atât de complet adevărata identitate, încât e acum incapabil să absoarbă această amintire pe dată. El mai descoperă și că o poate acumula numai proporțional cu cât elimină din toate valorile și părerile omenești.

VI

Pe măsură ce Dantés se coace sub îndrumarea bătrânului preot, bătrânul se descoperă a trăi tot mai mult și mai mult în conștiința lui Dantés. În sfârșit, îi împarte ultima picătură de înțelepciune lui Dantés, dezlegându-l astfel de orice tutelaj. Îi spune apoi despre o comoară inepuizabilă îngropată pe insula de Monte Cristo.

COMENTARIU

Pe măsură ce omul se leacă de aceste aclamate valori omenești, el absoarbe tot mai mult și mai mult lumina (bătrânul preot), până ce, într-un sfârșit, devine el însuși lumina și se cunoaște pe sine a fi Cel de demult. „EU SUNT lumina lumii” [*Matei 5:14; Ioan 8:12; Ioan 9:5; Ioan 12:46*].

VII

Cu această revelație, zidurile tavanului catacombei care-i separa de ocean se prăbușesc, zdrobindu-l și ucigându-l pe bătrân. Gardienii, descoperind accidentul, cos trupul bătrânului preot într-un sac și se pregătesc să-l arunce în mare. Plecând să aducă o targă, Dantés înlocuiește trupul bătrânului preot și se coace pe sine înăuntrul sacului. Gardienii, neștiutori de această schimbare de trupuri și crezându-l a fi bătrânul, îl aruncă pe Dantés în apă.

COMENTARIU

Curgerea atât a sângelui cât și a apei la moartea bătrânului preot este comparabilă cu cea a sângelui și a apei din coasta lui Isus când ostașii romani L-au străpuns, fenomen care întotdeauna are loc la naștere (aici simbolizând nașterea unei mai înalte conștiințe).

VIII

Dantés se eliberează din sac, merge pe insula de Monte Cristo și descoperă comoara îngropată. Apoi, înarmat cu această fabuloasă avuție și cu înțelepciune supraomenească, se leacă de identitatea lui umană de Edmond Dantés și își asumă titlul de Conte de Monte Cristo.

COMENTARIU

Omul își descoperă *conștiința de a fi* ca fiind comoara inepuizabilă a universului. În acea zi, când omul face această descoperire, el moare ca om și se trezește ca Dumnezeu. Da, Edmond Dantés devine Contele de Monte Cristo. Omul devine Hristos.

PSALMUL DOUĂZECI ȘI TREI/DOUĂZECI ȘI DOI

I

Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi.

COMENTARIU

Conștiința mea este Domnul și Păstorul meu. Ceea ce EU SUNT conștient a fi sunt oile care mă urmează. Atât de bun păstor este conștiința mea de a fi, încât nu a pierdut vreodată nici o singură oaie sau lucru de care EU SUNT conștient a fi.

Conștiința mea este o voce care cheamă în sălbăticia confuziei omenești; cheamă tot ceea ce EU SUNT conștient a fi să mă urmeze. Atât de bine îmi cunosc oile vocea, încât ele întotdeauna răspund chemării mele; nu va veni niciodată vremea când ceea ce sunt convins că EU SUNT să nu mă găsească.

EU SUNT o ușă deschisă pentru ca tot ceea ce EU SUNT să intre. *Conștiința mea de a fi* este Domn și Păstor al vieții mele. Acum știi că niciodată nu voi duce lipsă de dovadă sau îmi va lipsi dovada a ceea ce sunt conștient a fi. Știind asta, voi deveni conștient a fi măreț, iubitor, avut, sănătos și toate celelalte atribute pe care le admir.

II

La loc de pășune, acolo m-a sălășluit.

COMENTARIU

Conștiința mea de a fi mărește tot ceea ce sunt conștient a fi, astfel că mereu este o abundență a ceea ce sunt conștient a fi. Nu face diferență în ceea ce omul este conștient a fi; el o va găsi etern izvorând în lumea lui. Măsura Domnului (concepția omului despre el însuși) este mereu presată, amestecată și dând peste.

III

La apa odihnei m-a hrănit.

COMENTARIU

Nu e nevoie să lupt pentru ceea ce sunt conștient a fi, căci tot ceea ce sunt conștient a fi va fi adus spre mine fără efort, la fel cum un păstor își duce turma spre apele de odihnă ale izvorului liniștit.

IV

Sufletul meu l-a întors, povățuitu-m-a pe căile dreptății, pentru Numele Lui.

COMENTARIU

Acum că memoria mea e refăcută – astfel că știu că EU SUNT Domnul și nu e Dumnezeu afară de mine –, împărăția mea este refăcută. Împărăția mea – care s-a dezmembrat în ziua în care am crezut în puteri în afara mea – este acum complet refăcută.

Acum că îmi cunosc propria conștiință de a fi ca fiind Dumnezeu, voi face uz chibzuit de această cunoaștere, devenind conștient a fi ceea ce doresc să fiu.

V

Că de voi și umbla în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești. Toiagul Tău și varga Ta, acestea m-au mângâiat.

COMENTARIU

Da, deși umblu prin toată confuzia și păreriile schimbătoare ale oamenilor, nu mă voi teme de nici un rău, fiindcă am găsit conștiința ca fiind cea care face confuzia. Având-o în cazul meu restabilită la poziția demnă care i se cuvine, voi exterioriza, în ciuda confuziei, ceea ce sunt acum conștient a fi. Și însăși confuzia va răsună și reflecta propria mea demnitate.

VI

Gătiti-mă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc; uns-ai cu untdelemn capul meu și paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic.

COMENTARIU

În fața aparentei confuzii și conflictului, voi reuși, fiindcă voi continua să exteriorizez abundența care sunt acum conștient a fi.

Capul meu (conștiența) va continua să fie plin de dă peste de bucuria de a fi Dumnezeu.

VII

Și mila Ta mă va urma în toate zilele vieții mele, ca să locuiesc în casa Domnului, întru lungime de zile.

COMENTARIU

Pentru că sunt acum conștient a fi bun și milostiv, semne ale bunătații și îndurării sunt silite să-mi urmeze toate zilele vieții mele, fiindcă voi continua să sălășluiesc în casă (sau conștiență) ca fiind Dumnezeu (bun) veșnic.

GHETSIMANI

*Atunci Iisus a mers împreună cu ei la un loc [îngrădit],
ce se cheamă Ghetsimani și a zis ucenicilor:
„Sedeți aici, până ce Mă voi duce acolo și Mă voi ruga.” – Matei 26:36*

O extraordinar de minunat-mistică idilă este spusă în povestea lui Iisus în Grădina Ghetsimani, dar omul a eșuat în a vedea lumina simbologiei sale și a interpretat greșit această uniune mistică drept o experiență agonizantă în care Iisus pledează în zadar în fața Tatălui pentru a-I schimba destinul.

Ghetsimani este, pentru mistic, Grădina Creației – locul din conștiință unde merge omul pentru a-și realiza obiectivele sale definite. Ghetsimani este un cuvânt compus ce înseamnă a stoarce/a presa în afară/a extrage o substanță uleioasă: Geth, a stoarce/a presa în afară/a extrage, și Shemen, o substanță uleioasă. Povestea despre Ghetsimani revelează misticului, în simbologie dramatică, actul creației. Așa cum un om conține în el o substanță uleioasă care, în actul creației, este presată în afară în asemănarea lui, așa are el înlăuntrul său un principiu divin (conștiința sa) care se condiționează ca o stare de conștiință și, fără asistență, presează în afară sau se concretizează.

O grădină este o bucată cultivată de pământ, un câmp pregătit special, unde semințele grădinarului sunt plantate și cultivate la alegerea lui. Ghetsimani este o asemenea grădină, locul în conștiință unde misticul merge cu obiectivele sale precis definite. Se intră în această grădină când omul își ia atenția de la lumea din jurul lui și și-o îndreaptă spre obiectivele sale.

Dorințele clarificate ale omului sunt semințe ce conțin puterea și planurile de auto-expresie și, precum sămânța din om, și acestea sunt îngropate într-o substanță uleioasă (o atitudine de bucurie și recunoștință a minții). Contemplând a fi și a avea ceea ce dorește el să fie și să aibă, omul a început procesul de presare în afară sau actul spiritual al creației. Aceste semințe sunt presate în afară și plantate când omul se pierde într-o stare sălbatică, nebună de bucurie, simțind conștient și revendicându-se a fi ceea ce anterior dorea a fi.

Dorințele exprimate, sau presate în afară, rezultă în trecerea acelei dorințe particulare. Omul nu poate poseda un lucru și încă să dorească a-l poseda în același timp. Deci, când își însușește conștient sentimentul de a fi lucrul dorit, această dorință de a fi lucrul dorit trece – este realizată. Atitudinea receptivă a minții, simțind și primind impresiunea de a fi lucrul dorit, este terenul fertil sau pânțele care primește sămânța (obiectivul definit).

Sămânța care este presată în afara omului se dezvoltă în asemănarea omului din care a fost presată. Similar, sămânța mistică, revendicarea ta conștientă că ești ceea ce până atunci doreai să fii, se va dezvolta în asemănarea ta, din cine și în cine a fost presată. Da, Ghetsimani este grădina cultivată a idilei unde omul disciplinat merge să preseze sămânța bucuriei (dorințe definite) în afara lui, în atitudinea sa receptivă a minții, unde le va îngriji și hrăni pășind conștient în bucuria de a fi tot ceea ce până atunci dorea să fie.

Simte cu Marele Grădinar fiorul secret de a ști că lucrurile și calitățile acum nevăzute vor fi văzute de îndată ce aceste impresiuni conștiente se dezvoltă și se coc la maturitate. Conștiința ta este Domn și Soț [Isaia 54:5]; starea conștientă în care persiști este soție sau iubită. Această stare făcută vizibilă este Fiul tău, purtându-ți ție mărturie, Tatălui și Mamei Sale, căci lumea ta vizibilă este făcută după chipul și asemănarea [Geneza/Facerea 1:26] stării de conștiință în care trăiești; lumea ta și plinătatea ei nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât conștiința ta definită concretizată.

Știind acest lucru ca fiind adevărat, vezi să alegi bine mama copiilor tăi – acea stare conștientă în care trăiești, concepția ta despre tine. Omul înțelept își alege soața cu mare discreție. El realizează că pruncii săi trebuie să moștenească de la părinți calitățile și astfel dedică mult timp și grijă selecției mamei lor. Misticul știe că starea conștientă în care el trăiește este alegerea pe care și-a făcut-o soață, mama copiilor lui, că această stare trebuie, în timp, să se întrupeze pe sine în lumea lui; așa că el e mereu selectiv în alegerea lui și întotdeauna se revendică pe sine a fi cel mai înalt ideal al său. El se definește conștient ca ceea ce dorește să fie.

Când omul realizează că starea conștientă în care trăiește este alegerea pe care și-a făcut-o de soață, el va fi mult mai atent cu dispozițiile și sentimentele sale. Nu-și va permite să reacționeze la sugestii de frică, lipsă sau altă impresie nedorită. Asemenea sugestii de lipsă n-ar putea niciodată trece de paza minții disciplinate a misticului, fiindcă el știe că fiecare revendicare conștientă trebuie să fie exprimată în timp ca o condiție a lumii sale – a mediului său. Deci, el rămâne credincios iubitei sale, obiectivul său definit, definind și revendicând și simțindu-se pe sine a fi ceea ce dorește să exprime. Fie ca omul să se întrebe dacă obiectivul său definit va fi un lucru al bucuriei și frumuseții, de ar fi realizat. Dacă răspunsul său este afirmativ, atunci el poate ști că alegerea miresei sale este *o prințesă a Israelului, o fiică a lui Iuda*, căci fiecare obiectiv definit care exprimă bucurie odată realizat este *o fiică a lui Iuda*, regele preamăririi.

Iisus Și-a luat cu Sine în ora Lui de rugăciune uceniciei, sau atributele disciplinate ale minții, și le-a poruncit să vegheze cât El Se ruga, astfel încât niciun gând sau credință care ar nega realizarea dorinței Sale n-ar putea pătrunde în conștiința Sa. Urmează exemplul lui Iisus, Care, cu dorințele Sale clar definite, a intrat în Grădina Ghetsimani (starea de bucurie) însoțit de ucenicii Lui (mintea Lui disciplinată) pentru a Se pierde pe Sine într-o bucurie sălbatică a realizării. Fixarea atenției Sale asupra obiectivului Său era porunca Lui către mintea Sa disciplinată să vegheze și să rămână credincioasă acelei fixări. Contemplând bucuria care ar fi a Lui odată cu realizarea dorinței Sale, El începe actul spiritual de generare, actul de presare în afară a seminței mistice – dorința Sa definită. În această fixare a rămas El, revendicându-Se și simțindu-Se a fi ceea ce El (înainte de a intra în Ghetsimani) dorea să fie, până ce întreaga Sa Ființă (conștiința) Îi era scăldată într-o sudoare uleioasă (bucurie) asemănătoare sângelui (viață), pe scurt, până ce întreaga Sa conștiință era pătrunsă de bucuria vie, susținută, de a fi obiectivul Său definit.

Când această fixare este atinsă, astfel încât misticul știe prin sentimentul său de bucurie că a trecut de la fosta sa stare conștientă în conștiința sa actuală, s-a obținut Paștele sau Răstignirea. Această crucificare sau fixare a noii revendicări conștiente este urmată de Sabat, un timp de odihnă. Există întotdeauna un interval de timp între impresiune și expresia sa, între revendicarea conștientă și întruparea sa. Acest interval este numit Sabat, perioadă de odihnă sau non-efort (ziua îngropăciunii).

A umbla neclintit în conștiința de a fi sau a avea o anumită stare înseamnă a ține Sabatul. Povestea crucificării exprimă minunat această nemișcare sau odihnă. Ni se spune că, după ce Iisus a strigat, „Săvârșitu-s-a” [Ioan 19:30], El a fost așezat într-un mormânt. Acolo a rămas peste întregul Sabat. Când noua stare sau conștiință este însușită, încât te simți, prin această însușire, fixat și asigurat în cunoașterea că s-a finalizat, atunci, și tu, vei striga, „Săvârșitu-s-a!” și vei intra în mormânt sau Sabat, un interval de timp în care vei umbla neclintit în convingerea că noua ta conștiință trebuie să fie înviată (făcută vizibilă).

Paștele, Ziua Învierii, cade în prima duminică după luna plină în Berbec. Motivul mistic pentru aceasta este simplu. O zonă definită nu se va precipita pe sine în forma ploii până ce această zonă nu atinge punctul de saturație; la fel, starea în care tu persisti nu se va exprima pe sine până ce întregul nu este pătruns de conștiința că așa este – săvârșitu-s-a.

Obiectivul tău definit este starea imaginară, așa cum ecuatorul este linia imaginară pe care soarele trebuie să o treacă pentru a marca începutul primăverii. Această stare, ca și luna, nu are lumină sau viață în sine; dar va reflecta lumina sau conștiința soarelui – „**EU SUNT Lumina lumii**” [Matei 5:14; Ioan 8:12; Ioan 9:5; Ioan 12:46] – „**EU SUNT Învierea și Viața**” [Ioan 11:25].

Cum Paștele este determinat de luna plină în Berbec, la fel este și învierea revendicării tale conștiente determinată de conștiința plină a revendicării tale, prin adevărata trăire a acestei concepții noi. Cei mai mulți oameni eșuează în a-și învia obiectivele deoarece ei eșuează în a rămâne credincioși noii lor stări definite până ce plinătatea este obținută. Dacă omul ar ține în minte faptul că nu poate exista Paști sau Zi a Învierii până după luna plină, el ar realiza că starea în care a trecut conștient va fi exprimată sau înviată numai după ce a rămas în acea stare de a fi obiectivul său definit.

Când întregul său sine se înfiorează de sentimentul de a fi în realitate revendicarea sa conștientă, trăind conștient în această stare de a fi revendicarea împlinită însăși, și numai în acest fel, își va învia sau realiza vreodată omul dorința sa.

O FORMULĂ PENTRU VICTORIE

*Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru,
vi-l dau. – Iosua 1:3*

Majoritatea oamenilor sunt familiarizați cu povestea lui Iosua cucerind cetatea Ierihonului. Ceea ce nu știu ei este că acea poveste reprezintă formula perfectă pentru victorie, în orice împrejurări și împotriva tuturor neșanselor.

Se consemnează că Iosua era înarmat numai cu promisiunea că fiecare loc pe care-l va călca talpa piciorului său îi va fi dat lui; că dorea să cucerească Ierihonul, sau să pășească prin cetate, dar că zidurile ce-l separau de aceasta erau de netrecut. Părea fizic imposibil pentru Iosua să treacă dincolo de zidurile masive și să pătrundă în cetatea Ierihonului. Totuși, era *mânat* de cunoașterea promisiunii că, indiferent de barierele și obstacolele ce-l separă de dorințele lui, dacă putea sta numai în interiorul cetății, îi va fi dată.

Cartea lui Iosua consemnează, în continuare, că, în loc să lupte cu această uriașă problemă a zidului, Iosua apelează la serviciile unei „desfrânate”, Rahab, și o trimite ca iscoadă în cetate. Când Rahab a intrat în casa ei, care era în mijlocul [*pe zidurile, n. tr.*] cetății, Iosua – care era împiedicat de zidurile Ierihonului – a suflat din trompetele sale de șapte ori. La a șaptea trâmbițare, zidurile s-au dărâmat și Iosua a intrat victorios în cetate.

Pentru neinițiat, povestea e lipsită de sens. Pentru cel care o vede ca o dramă psihologică, nu ca o consemnare istorică, este cât se poate de revelatoare.

Dacă am urma exemplul lui Iosua, victoria noastră ar fi similar de simplă. Iosua simbolizează, pentru tine, cititorul, starea ta actuală; cetatea Ierihonului simbolizează dorința ta, obiectivul tău definit. Zidurile Ierihonului simbolizează obstacolele dintre tine și realizarea obiectivelor tale. Piciorul simbolizează înțelegerea; așezarea tălpii piciorului pe un loc definit indică fixarea stării psihologice definite. Rahab, spioana, este abilitatea ta de a călători în secret sau psihologic spre orice loc în spațiu. Conștiința nu cunoaște frontiere. Nimeni nu te poate opri din persistarea psihologică în orice punct, sau în orice stare în timp sau spațiu.

Indiferent de barierele fizice care te separă de obiectivul tău, poți, fără efort sau ajutorul nimănui, să anihilezi timpul, spațiul și barierele. Astfel, poți persista, psihologic, în starea dorită. Deci, deși s-ar putea să nu fi capabil de a păși fizic printr-o stare sau printr-o cetate, poți oricând păși *psihologic* în starea dorită. Prin „a păși psihologic” înțelegem că poți, acum, în acest moment, închide ochii și, după ce vizualizezi sau imaginezi un loc sau o stare altele decât cele actuale, poți SIMȚI că ești acum într-un asemenea loc sau stare. Poți simți această condiție ca fiind atât de reală încât, deschizându-ți ochii, ești uluit să descoperi că nu ești acolo fizic.

O „desfrânată”, după cum știi, dă la toți bărbații ceea ce ei îi cer. Rahab, desfrânată, simbolizează capacitatea ta infinită de a-ți însuși psihologic orice stare dorită fără a întreba dacă ești sau nu pregătit fizic sau moral pentru asta. Poți cuceri azi cetatea modernă a Ierihonului sau obiectivul tău definit dacă vei re-juca psihologic povestea lui Iosua; dar pentru a cuceri o cetate și a-ți realiza dorințele, trebuie să urmezi cu grijă formula victoriei așa cum e ea prezentată în cartea lui Iosua.

Iată aplicarea acestei formule victorioase așa cum o dezvăluie misticul modern astăzi:

1. Definește-ți obiectivul (nu modul de a-l obține) – obiectivul tău, pur și simplu; să știi exact ce este ceea ce îți dorești, astfel încât să ai o imagine mentală clară a sa.
2. Ia-ți atenția de la obstacolele care te separă de obiectivul tău și îndreaptă-ți gândurile spre obiectivul însuși.
3. Închide-ți ochii și SIMTE că ești deja în cetate sau starea pe care ai cuceri-o. Rămâi în lăuntru al acestei stări psihologice până ce primești o reacție conștientă de satisfacție completă a acestei victorii. Apoi, deschizându-ți simplu ochii, întoarce-te la starea ta conștientă anterioară.

Această călătorie secretă în starea dorită, cu reacția sa psihologică ulterioară de satisfacție completă este tot ceea ce e necesar pentru a aduce victoria totală. Această stare psihică victorioasă se va întrupa în ciuda a toată opoziția. Are planul și puterea de auto-exprimare. Din acest punct înainte, urmează exemplul lui Iosua care, după ce a persistat psihologic în starea dorită până ce a primit o reacție conștientă completă a victoriei, nu a făcut nimic mai mult pentru a-și obține victoria decât să sufle de șapte ori în trâmbițe.

Cea de-a șaptea trâmbițare simbolizează cea de-a șaptea zi, un timp de neclintire sau odihnă, intervalul dintre stările subiectivă și obiectivă, o perioadă de sarcină sau așteptare fericită. Această neclintire nu este neclintirea trupului, ci neclintirea minții – o perfectă pasivitate care nu e indolență ci o neclintire vie născută din încrederea în această lege imuabilă a conștienței.

Aceia nefamiliarizați cu această lege sau formulă pentru victorie, în încercarea de a-și liniști mintea, reușesc să obțină numai o tensiune tăcută, care nu e nimic mai mult decât anxietate comprimată. Dar tu, care cunoști această lege, vei descoperi că, după cucerirea stării psihologice care va fi a ta dacă te-ai instalat victorios și cu adevărat în acea cetate, într-o stare a minții fixă în cunoașterea victoriei pre-aranjate.

Nu te vei teme de inamic, deoarece rezultatul fusese determinat de starea psihologică ce a precedat ofensiva fizică; și toate forțele cerului și pământului nu pot opri împlinirea victorioasă a acelei stări.

Stai neclintit în starea psihologică definită ca obiectiv al tău până ce simți fiorul Victoriei.

Apoi, cu încrederea născută din cunoașterea acestei legi, privește realizarea fizică a obiectivului tău.

... Pregătește-te, stai neclintit și privește
mântuirea Legii în tine...

N E V I L L E

1905 - 1972

Născut în Barbados, Indiile de Vest, Neville a fost al patrulea fiu într-o familie de nouă băieți și o fată.

La șaptesprezece ani, a venit în Statele Unite pentru a studia arta dramatică. În 1932 a renunțat cu totul la teatru pentru a-și dedica întreaga atenție studiilor sale în domeniul misticismului. Și-a început cariera de lector în New York City și a călătorit pretutindeni prin țară, stabilindu-și reședința, într-un final, în Los Angeles.

La sfârșitul anilor 1950, a realizat o serie de emisiuni de televiziune, iar mulți ani la rând a conferențiat cu regularitate și săli pline la Wilshire Theater, în Los Angeles.

Cele zece cărți ale sale, scrise de-a lungul unei perioade de treizeci de ani, se ocupă cu vizualizarea creativă și transformarea conștienței.